

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

**Boldogok, akikhez
Jézus Krisztusban
elérkezett
az Isten országa**

*...mert övék a mennyek országa
...mert ők megvigasztaltatnak
...mert ők öröklik a földet
...mert ők megelégtetnek
...mert ők irgalmasságot nyernek
...mert ők meglátják Istent
...mert ők Isten fiainak neveztetnek
...mert övék a mennyek országa*

KEZDŐ CNEK	121	1
PO CNEK	390	
KÖI CNEK	371	5
ZÁRÓ CNEK	780	1-2
ÜRV. ALATT	351	360
ÜRV. UTÁN	361	

*„Közel van az Úr a megtört szívűekhez,
és a sebzett lelkűeket megsegíti.”*

(Zsolt 34,19)

A TARTALOMBÓL

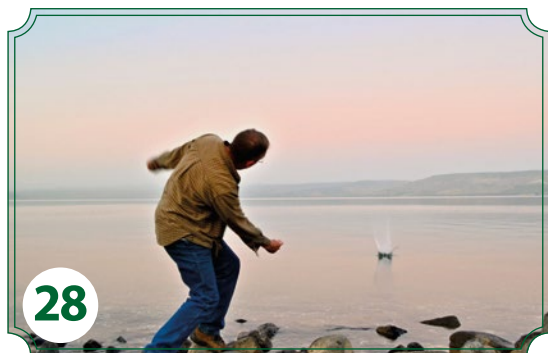
HOGY VELE LEGYENEK

Végh Tamás lelkipásztor
igehirdetése

KRISZTUS ADVENTJE

Kéri Ákos lelkipásztor
evangelizációs igehirdetése
Csobánkán

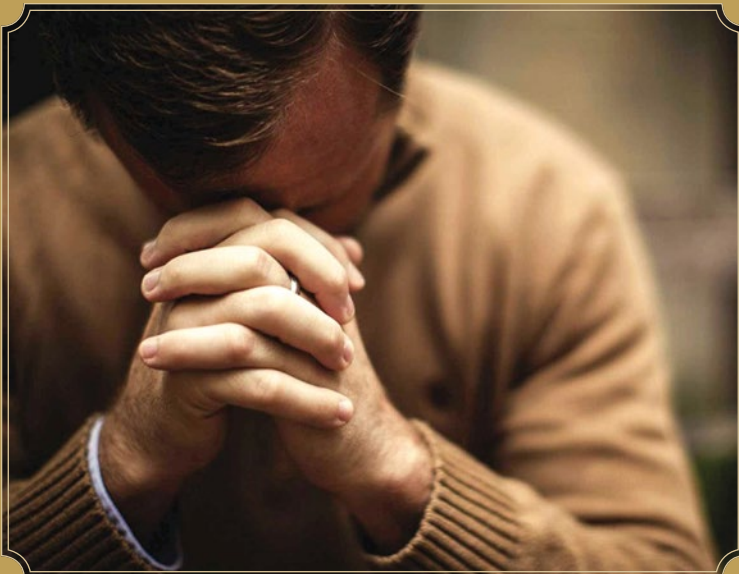

A BOLDOGMONDÁSOK: KINEK VAN VALÓJÁBAN JÓ DOLGA?

Részletek Dallas Willard könyvéből

„Az ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.” (Jn 1,9)

„Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

KATONA BÉLA

KARÁCSONYI IMÁDSÁG

Mennyei Atyám! Karácsony van, és a szívem telve hálaadással. Fiad, az Úr Jézus születésének napja ez, és benne kijelentetted, hogy szereted az embert. Nem azért, mert olyanok vagyunk, amilyenek. Krisztus közénk jövele azt is kifejezi, hogy ettől nagyobb nem tudtál tenni, nincs nagyobb attól, hogy Fiadat adtad e világért szeretetedből, kegyelmedből megváltásunkért.

Krisztusom! Életem Urává lettél. Én nem a kis Jézuskát látom benned, hanem az Üdvözítőt. Imádkozom azokért, akik csak érzéseket, hangulatot keresnek karácsonykor, hogy veled hadd találkozzanak. Nélküled üres és tartalmatlan az ünnep.

Úr Jézus! Taníts helyesen ünnepelni! Téged és veled ünnepelni engem boldoggá tesz. Öröm van bennem, hogy közénk jöttél, mert tudom, hogy születésednek valódi értelme az lett, amikor felnövekedve életedet adtad mindnyájunkért. Születésed napján is hálás vagyok halálod és feltámadásod napjáért. Így együtt látom ezeket az eseményeket, mert összetartoznak. Ám mit sem ér, ha valaki személyesen nem találja meg ezt a csodálatos ajándékot, ha valaki hitben nem veszi át, nem fogadja el.

Én hálás, boldog tanítványod vagyok, szeretetednek nemcsak elfogadója, hanem továbbadója is kívánok lenni. Könyörgök a nélkülözőkért, a szenvedőkért, a hajlék nélküliekért, a gyászolókért, a megtört szívűekért, hogy kegyelmed áradjon rájuk is. Kötözd be sebeiket, emeld magadhoz lélekben ezeket az embereket is, és mutasd meg, hogy engem, másokat hogyan szeretnél használni ebben. Ámen.

(Katona Béla: *Imádság az év minden napjára* című könyvéből)

A jászolban ki az ott

A jászolban ki az ott, kit imádnak pásztorok?
Ő az Úr, csodák csodája, Ő az Úr, a Menny Királya!
Térdre hullva hódolunk, Néked, ó, Krisztus Urunk.

Kis hajlékban ki az ott, szolgálként ki fáradott? Ő az Úr...

Gecsemánében amott, éjjel ki fohászkodott? Ő az Úr...

Golgotán, vajh' ki az ott, bűnünkért ki áldozott? Ő az Úr...

Vajh' ki az, ki sírból ott harmadnap feltámadott? Ő az Úr...

Dicsérd Istent, keresztyénség

1. Dicsérd Istent, keresztyénség,
Ő dicsőségében,
Kitől árad rád idvesség,
Fia érdemében, Fia érdemében.
2. Leszállván Atyja kebléből
Kicsiny gyermek korban,
Szegénységben, ruha nélkül
Fekszik a jászolban, Fekszik a jászolban.
3. Letette minden hatalmát,
Erőtelen vala,
Felvette szolga formáját,
Mindeneknek Ura, Mindeneknek Ura.
4. Anyjának ölében nyugszik,
Tejével táplálja;
Az angyalok ezt örvendik,
Mert Dávidnak fia, Mert Dávidnak fia.
5. Ki az utolsó időben
Eljövendő vala,
Hogy építtessék hívekben
Az Isten országa, Az Isten országa.
6. Csuda változással testet
Ő magára felvőn,
Adván nekünk idvességet,
Menyben részessé tőn, Menyben részessé tőn.
7. Én úr, ő pedig lett szolga,
Ó, csuda változás!
Jobbat Jézus mit adhatna:
Nekünk boldogulást, Nekünk boldogulást.
8. Ma Paradicsom kapuját
Ismét megnyitotta,
Kérub nem állja ajtaját,
Ezért minden áldja, Ezért minden áldja.

(Régi Református Énekeskönyv 313. sz. dicséret)

Elrejtett Isten

1. Elrejtett Isten! Fényben a Te széked,
halandó ember ahova nem érhet.
A sötétségem milyen nagy lehet,
hisz ragyogásod, arcod árnyba rejtet
s örök valótát bár ki is jelentet,
elrejtve vagy!
2. Elrejtett élet! Kegyelemből támadt!
Titka az újjászületés útjának.
Keresztyéneknek belső élete:
mit megérteni a világ nem képes,
mert Isten műve, mert új teremtes ez
s elrejtve van.
3. Elrejtett erő győztes, élő hitben,
terhet hordozni is kész szeretetben,
imában, melyre megnyílik az ég,
hosszútűrésben, mely megbír a bajjal,
reményben, melynek a halál csak hajnal:
rejtett erő!
4. Rejtve az ösvény. Béna könnyen járja.
Ki magában bölcs, meg sem is találja.
Sánta szökdécsel rajt' úgy, mint a gím.
Nem téved el, ha nehéz is az útja.
Megy, megy előre, bár maga sem tudja.
Rejtve az út!
5. Elrejtve vár a hívő sziklavára,
hol az Úr kél övéi oltalmára
s romba lerontja Sátán terveit...
hol az Úr sújt a ravasz támadóra
s minden ármányát Ő fordítja jóra:
rejtve a vár.
6. Rejtve a perc is, amikor Megváltóm
meg szabad végre színről-színre látnom
s a választottak közé térhetek.
De nincs időm megállni tétovázva.
A Vőlegény közel! Itt lehet már ma.
Rejtve a perc.

(Finnből fordította: Túrmezei Erzsébet)

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE

Advent: Isten Fia érkezik hozzád

Kedves testvérek! Ahogyan együtt olvassuk Ézsaiás próféta könyvét, egyre inkább megbátorít bennünket az a felismert összefüggés, hogy Ézsaiás olyan körülmények közepette hirdeti Isten üzenetét, amikor már sokan lettek reményvesztetté. Úgy is mondják, hogy Ézsaiás próféta a reménység nélküliek prófétája. Azokhoz az emberekhez szól, akik úgy érzik, hogy talán már nincs is holnap, úgy gondolják, hogy talán már nincs is tovább. Izrael népe fogságban van, és nem találja a szabadulás útját; nem igazán tudja, hogy lesz-e holnap.

A fogsággal kapcsolatban mindig az a legbizonytalanabb, hogy mikor van szabadulás. Mikor nyílik ki az ajtó? Mikor mehet az ember végre haza? A legfájóbb az, hogyha evvel a mozzanattal valaki visszaél. Sok-sok megkínzott ember története szól arról, hogy egyszer csak közölték vele, hazamehet, aztán a kapuban azt mondták neki, hogy csak vicceltek, mégsem mehet haza. Így tartották állandó feszültségben a foglyokat. Az ember alapvetően úgy él, úgy gondolkodik, és úgy próbálja a környezetét is berendezni, hogy legyen valahol otthona, ahova hazatérhet. A régiek ezt úgy mondták: megtérhessen az otthonába. Fontos dolgok, fontos kifejezések ezek: reménységgel bírni, hazamenni, otthon lenni.

Itt Pomázon az otthon és a haza fogalma sok családnál többet is jelent, mint pusztán lakcímet. Lehet, hogy az ifjúságnak azt a helyét jelenti, ahova nem tud hazatérni. Jelentheti a szülői házat, és lehet, hogy valaki így is mondja: hazamegyek, közben pedig az otthonából megy a szüleihez vagy a nagyszüleihez haza.

Jézus itt ebben a történetben otthon van. Názáret Jézus ifjúságának a szín-

helye, az Ő otthona. Ez az a kapcsolati háló, ahol nem számít, ki az előljáró, nem számít, ki a tanító, ki a mester és ki a tanítvány, ott mindenki közvetle-

nül tud egymáshoz szólni, egymással beszélni. Ott, ahol a legjobban ismernek engem. Ahol Jézusról csak azt tudták, hogy ő az ácsnak a fia.

Azt szokták mondani, hogy az ünnepek annyira fontosak számunkra, amennyire mi magunk készülünk egy-egy ünnepre, és azt hiszem, karácsony ünnepére nagyon sokan készülnek. Én magam is érzem és ti magatok is látjátok azt, ami körbevesz bennünket, azt a bizonyos értelemben elhordozhatatlan, sodró sietséget, ahogy mindenki készül. Készülnek a települések, díszbe öltöznek a városok, rácsodálkozunk az esti kivilágításra, hogy tegnap még nem volt itt, ma pedig már itt van. Mi magunk is úgy rendezzük dolgainkat, hogy karácsonyra, illetve szentestére minden előkészületet elvégezzünk, mindenkinek elkészült a naptára, hogy mikor mit fog csinálni, mikor veszi ki, mikor hűti le, mikor süti meg, mikor vásárolja meg... Be van osztva az időnk teljesen, nagyon sokat készülünk.

Az istentisztelet pedig ma arra hív bennünket, hogy ez a készület ne pusztán abban a szépségben jelenjen

meg, ami a környezetünket jelenti, hanem hogy a bensőnkben is ragyogjon fel. Hogy az adventi időszakban valóban arra készülünk, hogy amit az Atya Isten kimondott, amit elmondott a próféták által, az Jézus Krisztusban teljesedett be. Hogy az a nagy mű, amibe Isten szeretne bevonni bennünket, az a valóság, az, amit itt olvastunk és hallottunk Ézsaiás próféta könyvéből, hogy Isten gondol az Ő népére, mert Ő formált bennünket, szolgáivá tette az életünket, hogy Isten megváltotta az Ő népét.

Milyen nagy reménységet jelenthetett ez a fogságban lévőeknek, hogy Isten gondol az övéire! Hogyha mindenki megfeledezett is az emberről, ha mindenki megfeledezett is rólad, ha mindenkinek pusztán advent kelléke vagy, Isten nem feledkezett meg rólad. Isten gondol rád. Jó advent időszakában így megállni és így megcsendesedni, hogy Istennek fontos vagyok. Ugyanolyan fontos vagyok, mint az Ő népe volt Izrael vagy Jákób háza, ahogyan olvassuk a Szentírásban.

Isten vár, mert készít valamit. Vár, mert utat készít. Vár, mert követet küld.

Van ennek az ígének egy protestáns szempontból (vagy keresztyén szempontból) egy nehezen hordozható része, de ezt is ki kell mondanunk, hogy Isten az Ő népének ráadásul egy pogány uralkodót ígér, aki majd felépíti a lerombolt templomot: Círusz (Kürosz) királyt. Ő nem egy kegyese, hanem választotta az Úristennek. Egy idegen ember, akit azért küld az Ő népéhez, azért ad menlevelet, szabadulási levelet, azért engedi meg, hogy hazatérjenek a zsidók a fogságból, hogy mindaz, ami elpusztult, amit leromboltak, ami az ő életüknek, hitüknek a lényegét

jelenti, a templom megújuljon, felépüljön a romokból, hogy újra legyen helye az Isten dicséretének.

És ez megtörtént. Akik ismerik a Szentírás belső dinamikáját, annak összefüggéseit, az Ézsaiás próféta kora utáni időknek, Ezsdrásnak és Nehémiásnak az időszakát, tudják, hogy megépül a templom, fölszentelik és elkészülnek Jeruzsálem falai is. De Ézsaiás, a reményvesztett emberek prófétája nemcsak arról jövendöl, hogy elkészülnek a falak, hanem arról is, hogy az Úr elküldi követét, aki nem egy politikai aktor, nem Círus király, hanem az Ő egyszülött Fia, Jézus Krisztus. A Megváltó.

Amikor Jézus bemegy az övéi közé a názáreti zsinagógába, olyan közvetlenül, olyan fesztelenül, de olyan bátran és határozottan mondja Ézsaiás prófétának egy másik igéjét, ami után hozzátesszi: „*Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára.*” (Lk 4,21) Ez az ige, amit Jézus mond, nem pusztán egy ige az Ószövetségből. Amikor Ézsaiás prófétát idézi, nagyon határozottan és világosan mutat magára: „*Az Úr-*

nak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves eszten-dejét.” (Lk 4,18-19)

Ez nemcsak egy mondat idézése az Ószövetségből, hanem az Úr Jézusnak az az igéje Lukács evangéliumában, ami benne létté lett, ami benne van a sejtjeiben, szöveiteiben, ami küldetésének a lényege, egészen konkrétan az, hogy Isten Jézus Krisztusban hozzánk érkezik meg. Hozzánk. Advent időszaka, advent lényege erről szól. Hozzád érkezik: szegényhez, foglyhoz, vakhoz, megkínzotthoz, a világ elvetettjéhez. Hozzád érkezik az Isten Fia. Nemcsak úgy, hogy valamikor ezt mondta a próféta, hanem Jézusban ez beteljesedett. Megtörtént.

Mi már nem élhetünk úgy, mint ahogyan Ézsaiás kortársai éltek. A mi reménységünk nem pusztán az, hogy lesz majd még jobb. Nem pusztán arról szól a mi reménységünk, hogy

van gyógyulás, nemcsak arról szól, hogy mik a terveink, mit szeretnénk elérni, hogy hova szeretnénk eljutni. (Lehetnek nagyon nemes terveink, ne vonjuk ezt kétségbe.) De adventben nem a mi terveinkről van szó, hanem az Isten tervéről. És nemcsak a jövőre nézve mondja azt, hogy ez majd így lesz, hanem azt mondja: beteljesedett. Jézus Krisztusban teljesedett be.

Éppen ezért, testvéreim, legyünk a reménység emberei advent időszakában! Legyünk a reménység emberei akkor is, hogyha terhet hordozunk, akkor is, hogyha fájdalomunk van, akkor is, hogyha betegségünk van, akkor is, hogyha gyászolunk, akkor is, hogyha kisgyermeket nevelünk, vagy idős szeretteinket gondozzuk! Akkor is igaz: Jézus Krisztus hozzád érkezik meg. Erre az érkezésre adjon számunkra időt az élő Isten advent napjaiban. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott
2025. november 30-án, advent első
vasárnapján, a pomázi
református templomban) ■

Nyilas Zoltán esperes úr köszöntése 50. születésnapja alkalmából

A november 9-i pomázi istentiszteletünkön köszöntötte gyülekezetünk Nyilas Zoltán lelkipásztorunkat 50. születésnapja alkalmából.

A pomázi és csobánkai gyülekezetek nevében először főgondnokaink köszöntötték esperes urat, Malmos Attila a 90. Zsoltár 17. versével: „Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!”, Kerekes Balázs pedig a Jelenések 2,10 versével: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” Megköszönték esperes úrnak minden szolgálatát, amely az Ige mérlegén is mindig megállt, és hogy minden útján az Isten iránti hűség és a gyülekezeteink iránti szeretet vezérelte.

Ezt követően a Róna Péter testvérünk által szerkesztett fotóösszeállítást néztük meg közösen esperes úr szolgálatáról.

Majd esperes úr válaszolt a köszöntésekre, és elmondta, hogy műtétjét megelőzően éppen arról kellett volna igehirdetéssel szolgálnia, hogy mit jelent a Soli Deo Gloria. Azt jelenti egészen egyszerűen, hogy egyedül Istent illet meg minden tisztelet. Ezt élte meg a gyülekezet

közösségében, és az összeállítás megtekintése során is, amikor olyan szolgatársakat is viszontlátott, akik már nincsenek közöttünk, hogy egyedül Istené a dicsőség, hogy Őt dicsérjük, Őt magasztaljuk.

Bizonyoságot tett arról, hogy a nemrég olvasott ApCsel 12,5 versét betegségében is magára vette: „a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez”. Ezt tapasztalta meg, ez volt számára nagy bizonyosság, és ezért egyedül Istent illeti minden tisztelet, hálaadás, dicsőség. Azt kérte a gyülekezettől, hogy legyen imádkozó közösség, folytassa az imádkozást, ahogy az Ige is erre bátorít bennünket, mert ez minden cselekvésnek, a jövőnek, a szolgálatunknak, az életünknek az alapja. ■

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

Az emberiség jövője: Jézus

A mezőn szunyókáló pásztorok, ahogy megjelenik nekik az angyal; az istálló, a benne levő állatokkal és a jászolban levő újszülött; Mária és József, ahogy nézegetik a kisdedet; a pásztorok, ahogy leborulva imádják Őt – mind-mind egy-egy idilli kép, melyet talán több százan is megfestettek már. Próbálkozások ezrei, melyek vissza akarják adni ennek az estének a hangulatát. Minden település megépíti a maga „betlehemesét”. S valahogy a „szentestétől” azt várjuk, hogy ezt a hangulatot hozza el nekünk. A békességet, ami mindebből árad. Ha ez megvan „szenteste”, akkor mondjuk: Szép karácsonyunk van, volt. Nagyon sok ember csak ennyit vár karácsony ünnepétől.

A mai karácsonyok legnagyobb baja, hogy sokaknak teljesen mindegy, hogy ki is fekszik ott a jászolban. Nem az újszülött a fontos, hanem a hangulat. Pedig ennek az estének nem a hangulat a lényege. Nem a külsőségek, hogy istállóban vagyunk, hogy mégis jönnek hódolni az emberek, hanem ennek az estének a lényege: az a gyermek ott a jászol mélyén. **A gyermek!** Az egyetlen egy, az Isten Fia. Mert az a gyermek, az ott a jövő.

Igen, amikor Mária kezébe vette, etette, becézte, vigyázta az álmát, óvta és szerette, vajon tudta-e, hogy az emberiség jövőjét öleli magához, óvja, félti, szereti anyai szeretettel. Mert abban a gyermekben volt és van benne az egész emberiség jövője. Az egész emberiségé éppen úgy, mint az egyének jövője. Még olyan ember nem született erre a világra, akinek nagyobb hatása lett volna az emberiség jövőjére, mint Jézusnak.

Minden, amit ma az emberiség értéként tud felmutatni, mind Jézusban gyökerezik. Elég elmenni egy képtárba, elég meghallgatni nagy zenei műveket, elég végignézni a világ templomait, mind-mind, ami érték, Jézusban gyökerezik. S a történelem nem Jézus körül forog? De bizony körülötte!

Jézus úgy átszövi az emberiség életét, hogy nélküle a jövő elképzelhetetlen.

Bár egyesek azt gondolják, hogy a

tudományos kutatás határozza meg a jövőt. A tudomány feltárja nekünk ezt a világot. Felrepültünk a Holdra, s otthagytuk lábunk nyomát. Képesek vagyunk belenézni a mikrovilág titkaiba. A tudomány feltárja e világ titkait és felhasználja azt a „javunkra”. Nekünk semmi sem lehetetlen. Olyan nagyok és okosak vagyunk, hogy sokat tudunk, de mindent fogunk tudni. Nincs akadály előttünk. Persze arról mindenki hallgat, hogy fogalmuk sincs arról, hogy a tudomány által felhasznált természeti törvények honnan valók és miért nem változnak. A természeti törvények létezése az egyik legnagyobb istenbizonyíték!

Legyünk bármily büszkék felfedezéseinkre, azok érintőlegesen sem

tartalmazzák a teljes igazságot. Az igazságot erről a világról Jézus hozta el nekünk. S ahol Jézus nélkülivé tesszük a világot, ott lassan, de biztosan minden tönkremegy. Tehetetlenül nézzük, ahogy teherautóval legázolják az embereket. Ott bárhol és bármikor megölhetnek minket, akár egy előrántott késsel is. Hol van az a tudás, ami ezt megakadályozhatná? Istennél, Jézusnál és Jézusban! Igen, a keresztyénség megerősödése hozhat erre megoldást.

De vegyük az egyének életét, a tiedet, az enyémet. Tudnál te Jézus nélkül értelmes életet élni? Nem, csak vegetálva, mint az állatok. Hát élet lenne az, amikor az ember csak eszik, iszik, alszik, gyűjt, aztán mindent elveszítve meghal? Ha valaki belegondol ebbe az ürességbe, akkor ezt nem lehet elviselni. Sokan összeroppannak ebbe, és önként vetnek véget életüknek.

Jézus nélkül elveszítenénk békességünket. Oдалenne minden reménységünk. Semmi értéket nem tudnánk felmutatni az életben. Elveszítenénk ünnepeinket. Nem lenne karácsony, húsvét, pünkösd, úrvacsora, bűn-

bocsánat, megváltás, nem lehetne Istennel való személyes kapcsolatot és még mennyi minden. Elveszítenéd életed értelmét és értékeit. Maradna az állati lét.

Ugye, hogy mennyire az emberiség jövője fekszik ott a jászolban?!

A történeteket Mária a szívében forgatta, de azt hiszem, erre ő sem mert gondolni: Isten nem csak Izraelről emlékezett meg, hanem minden emberről. Mert Isten az emberiség jövőjéről akar gondoskodni, hogy az a jövő ne félelmetes ellenség, hanem várakozással teli boldog jövőendő legyen. Gondolj erre ezen a karácsonyon, mikor az idilli képek sora majd elődbe jön!

Az a gyermek ott a jászol mélyén teérted jött. Azért született, hogy neked ma legyen Istenben gyökerező jelened és Istentől elnyerhető jövőd.

Ezt látva nekünk is így kell kiáltanunk, hálátelt szívvel: „Dicsőség a magasságban Istennek!”

Köszönjük a mának békességét és azt a jóakaratot, amely nem elveszíteni akar minket, hanem megváltani. Mindezt Istené legyen minden dicsőség! Szenteltesse meg az Ő neve közöttünk! ■

FÜLE LAJOS

Ha nem született volna

Meggondolják-e vajon, kik Karácsonyra várnak: ha nem született volna, nem lenne bűnbocsánat. Ha nem született volna, nem várna örök élet. JÉZUSÉRT hála, hála a Menny, Föld ISTENÉNEK!

A Református túrakör kirándulásai

A Kiránduló kör október 13-án Késmárcra látogatott

Október 14-én Kassán, Márai Sándor szobránál

A Túrakör október 25-én a piliscsabai Gomba-sziklához kirándult

VÉGH TAMÁS LELKIPÁSZTOR IGEHIRDETÉSE

„HOGY VELE LEGYENEK”

Most erre a két szóra figyeljünk: „vele legyenek”. Egy olyan mozzanatot szeretnék ezzel kapcsolatban kiemelni, ami talán eddig nem került elélnk.

Alapigénkben Jézus kiválasztja a tanítványait, és a követésére hívja őket. Tudjuk, hogy ez akkor életformaszerű együttlétet jelentett Vele. Éjjel-nappal, ha nem is minden percben, együtt voltak a Mesterrel, együtt lüktettek Jézussal. Amerre Ő ment, ők is mentek, amit Ő tett, abban ők is részt vettek. Együtt éltek Vele.

Ilyen az imádság is, amikor éjjel-nappal együtt vagyunk Jézussal: azaz a napjaim Jézus-tudatos együttélésben telnek.

Amikor házasságot kötünk, onnantól kezdve „társtudatos” életet élünk. Magam az 54. házassági évfordulót hagytam el. Tizenkét éves volt a kislány, én pedig tizennégy, amikor az iskolában összeraktak minket egy színdarabban. Ő volt a királykisasszony, én a juhászlegény. Istennek a kegyelme valami rendkívüli, mert ez a diákszelelem bekódolt minket egymás szívébe, és tíz év múlva el is vettem őt feleségül. Onnantól kezdve nem tudom, hogy volt-e olyan napom, hogy eszembe ne jutott volna, hogy ehhez ő mit szól... Akár döntésekben, akár időbeosztásban, sok

aki engem megerősít”, vagy „a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban”, és lehetne még sorolni, hanem olyan egyszerű dolgokban is, mint amikor azt mondja: „Elküldöm hozzátok Timóteust az Úrban”. Miért kellett ezt hozzátenni? Azért, mert ez az apostol életformája volt. Mindent, amit cselekedett, mintha egy szkafanderbe tette volna. A damaszkuszi úton, a megtérésekor kimondta, hogy „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?” – és ez a főirat ott van az egész életén. Állítások meg a filmet bárhol, tengerben evicél, vagy misszionál, vagy királyok meg fejedelmek előtt prédikál, akárhol megállítjuk, nem tudjuk rajtakapni, hogy ki lépett volna ebből a kapcsolatból.

Ő mondja azt is, hogy „Szüntelen imádkozzatok”! Ez nyilván nem azt jelenti, hogy összetett kézzel imádkozunk reggeltől estig, bele is unnánk. Az én lelkész édesapám mondta, hogy ha nyugdíjba megyek, én annyit fogok imádkozni! De amikor nyugdíjba ment, akkor bevallotta: Rest a lelkem! Pedig sokat imádkozott drága édesapám, csak hát rá kellett jönnie, hogy ez nem egészen így megy.

Nekem kedves igém az első Thesszalonikai levélből a 2:14 vers: „Mert ti, testvéreim, hasonlónak lettetek az Isten gyülekezeteihez, amelyek Júdeában vannak, és a Krisztus Jézusban hisznek...” Ha megfigyeljük, két helymeghatározásról olvasunk itt: Júdeában és a Krisztus Jézusban. Mind a kettő nagyon fontos. Ne kegyeskedjük el a dolgot, hogy csak az a fontos, hogy a Krisztus Jézusban, minden más az másodlagos. Igen, másodlagos az egészre tekintve, de mégis nagyon fontos.

Én is nagy hálával vagyok Isten iránt, hogy vidéken lehetek nyugdíjas lelkipásztor. Mindig vidéki gyerek voltam, és bár tizenkilenc évet töltöttem a Fásorban, ahol tényleg jó volt, adott az Isten kegyelmes ébredést, de nekem Budapest munkahely volt. Soha nem tudtam úgy igazán kilépni a vidékiségből. Most falun (Fóton) lakunk, egy erdőszélen, és hálával a szívemben mondom: Uram, hát még erre is gondoltál? Hogy én itt a Nordic Walking botommal nekiindulhatok, és azt a két és fél kilométert legyalogolhatom, ha kedvem van hozzá? Ő erre is gondolt. Neki a legkisebb részlete is nagyon fontos a mi lokalizált helyünknek, állapotunknak.

De még fontosabb, hogy „a Krisztus Jézusban”. Gondoljátok el, hogy ha úton vagyunk, ha kórházban, vagy ha nehéz helyzetben vagyunk, döntések előtt, amikor egészségi állapotunk, vagy a gyermekeink, unokáink gondja vár megol-

dásra, mind-mind nagyon fontos Istennek is, de még fontosabb, hogy mindezekben én az Úrban legyek.

Hadd mondjam el nektek, hogy ez a mai áhítatom szinte a hattyúdalom. Júniusban beteg lettem. Valami idegrendszeri kimerülés, olyan öregkori betegség. Lelkeszi csendeshétre mentem volna, amelyen három alapszolgálatom lett volna, de beállt egy olyan – így lehetne mondani – depressziós állapot, ami az életemben még nem volt. Az orvos kérdezte is, hogy mennyi idő alatt szoktam ebből kijönni. Mondtam neki, hogy én nem szoktam, mert ilyenben még nem voltam. Erőtlenség, ízetlenség, kedvetlenség... Néztam ki a fejből, mint egy zombi. Meg kellett állni (ami egyébként nem tragédia), Isten előtt elcsöndesedve. Ennek lassan már fél éve. Egyszerűen le kellett mondanom a további evangelizációkat, szolgálatokat. Éreztem, hogy amikor ezekre készülök, fárasztóbb, nem is kívánom, pedig hát olyan örömmel szolgáltam mindig és hirdettem az Igét. De van bennem egy bizonyos hála is, hogy Istenem, milyen jó, hogy nem másnak kellett szólni, hogy megveregesse a vállam, hogy ülj már le, öreg! Elvégezted, amit elvégeztél, ne rontsd már le a végével azt, amit eddig csináltál! Békesség van a szívemben, és ebben az állapotban ezt különösen átélem.

Tehát a gyakorlatban hogy néz ez ki? Hát úgy néz ki, hogy én ebben a riadt állapotban is azért néztem a meccseket, ami az én hobbim, és egy meccsen legalább kétszer fölnéztem a plafonra, az én Uramra. Egyeztettem Vele. Csak egy tekintet. Tudom persze, hogy nem a plafonon van az én Uram, nem is tudom pontosan a lokalizált helyét, hiszen

itt van a szívemben is, de amikor fölnéztem rá, akkor az adrenalin-szintem visszaállt. A Vele való kapcsolat mindig gyakorlati. Megyek a boltba, fáradt vagyok, és akkor eszembe jut, hogy Uram, Veled megyek. És egyszerre, mint aki új erőt kapott, úgy megyek tovább. No, erre gondolok, az imádságnak erre a formájára.

Gondoljátok el, hogy egy nap mennyi helyzetünk van, amikor dönteni kell. Vagy valaki beszél. Egész másképp válaszolok csípőből, mintha az Úrban indulok, és Ő már előkészített engem, hogy ne úgy találkozzam, ahogy magamban tenném. Vagy jön egy váratlan hír, akkor nem ez a hír kell hogy meghatározza a folytatást, hanem az, hogy Uram, akkor ezt Veled fogadom. Vagy jövök be Pestre, háromnegyed 8-kor elindulok, és látom, olyan a forgalom, hogy nem fogok odaérni. És akkor azt mondom: Uram, Te tudod, hogy én őszintén készültem...

Valami olyasmi ez, amelyről *Hajdú Zoltán Levente* írt Reformáció ünnepén a múlt heti Bibliaolvasó kalauzba: „Aki Isten Lelke szerint cselekszik, az mindig Isten Lelkének szemüvegén keresztül látja a valóságot”.

Nem ragozom tovább, hanem csak ezt a gondolatot szeretném továbbadni: Tanítványokat választott ki – ami nemcsak akkorra, hanem a mára is vonatkozó valóság –, hogy Vele legyenek. Ebből jön aztán a többi. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott
a Magyarországi Református Egyház Zsinati Hivatala
2025. november 3-i hétkezdő áhítatán) ■

Karácsonyi szeretetdoboz-akció

„Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” (ApCsel 20,35)

Idén is több mint 500 kilogramm élelmiszer felajánlás

érkezett. Ebből készítettünk 20 szeretetdobozt, továbbá hetekig tudjuk tölteni az élelmiszerládát.

DR. TATAI ISTVÁN

Jézus szentsége

Lukács 1,26–38 (35)

William Barclay bibliatanító mesél egy spanyol festőről, aki az Utolsó vacsora történetét próbálta vászonra vinni. A művész eredetileg Jézus arcát és szeretetét szerette volna kiemelni alkotásán. Elkészült a gyönyörű kép, de végül a festőnek valami hiányérzete támadt, ezért még „*fel akarta dobni*” valamivel nagy művét. Így a nagycsütörtöki asztalra, Jézus és a tanítványok elé, egy különlegesen díszített csillogó kelyhet festett. Jöttek a művésztársak és a látogatók. Megnézték a képen Jézust és a tanítványokat, de mindenki csak a kelyhről kezdett áradozni. Mindenkinek a csodálatos aranykehely tetszett a legjobban, mert telve volt ragyogó berakott ékkövekkel.

Sajnos, valami ilyesmi történt korunkban a karácsonnyal is. Modern karácsonyunk ma inkább a fenyőfát, az ünnepi hangulatot és az ajándékkészítési lázat jelenti. Jézus elvész a nagy sürgés-forgásban. Még énekeljük ugyan a *Csendes éj, szentséges éj* gyönyörű sorait, Jézusnak azonban legtöbbször, Pálhegyi Ferenc szerint is, csak ez a mondat marad: „Szent Fiú, *aludjál...*”, s ebből is főleg az „*aludjál...*”.

Mai igénk a SZENT FIÚRÓL, tehát Jézus *szentségéről* szól. Ahogy Gábrriel angyal elmondta: a születendő majd „szentnek nevezik”.

1. JÉZUS SZENT VOLT MÁR FOGANTATÁSAKOR

Az Úr Szentlélektől fogant Mária méhében. Ez a bibliai kijelentés azt fejezi ki számunkra, hogy Jézusnak szent természete volt már a fogantatáskor,

amely isteni létformára Mária teste által felvette a bukott emberi testet úgy, hogy közben mégis teljesen mentes maradt Ádám vétkétől. Az Úr teljesen ember is lett, de soha nem volt benne semmi erkölcsi romlottság, mert szent volt egész lényében.

Az ószövetségi kijelentés minden embert *három* csoportba sorolt be.

Először is voltak az úgynevezett *tisztátalan* emberek. Ide tartozott minden pogány, továbbá az egyszerű köznép, különösen is a leprások, valamint azok, akik halottat érintettek, illetve vérrel kerültek kapcsolatba.

Másodszor tudunk a *közönséges*, illetve tiszta emberek csoportjáról is. Ebbe a közösségbe tartoztak azok, akik rituálisan megtisztultak vízben, vagy akik a megszokott módon a törvény szerint éltek normális életüket.

Végül, tudunk a *szentekről* is. Őket Isten választotta ki egy sajátos szolgálatra. Ilyen volt a felkent pap és próféta, illetve a beiktatott király is. Önmagától senki sem lehetett szent, ehhez Isten akaratára és a felkenésre volt szükség.

Isten volt a legszentebb személy.

A szeráfok ezért is mondják szüntelen a mennyei istentiszteleten: „*Szent, szent, szent a Seregek Ura...*” (Ézs 6,3; Jel 4,8) – Jézus ilyen Szent volt már a mennyben, majd ilyen szentként született meg, és ebben az állapotában maradt szent mindvégig.

A pásztorok és a bölcsek már születésekor felismerték benne az isteni szentséget, ezért imádták őt. Ők hittek az angyalok énekének, hogy az ÚR Krisztus jött el hozzájuk. A bölcsek ugyancsak hittek a prófétai szónak, hogy a gyermekben már a Messiással és a világ Urával találkozunk, ezért hódoltak előtte.

2. JÉZUS SZENT VOLT EGÉSZ ÉLETÉBEN

A szentségnek mindig két oldala van az ember életében. A szentség *státusza* Isten előtti jogi helyzetünket (de jure) jelenti. Ez Isten elrendelése vagy Isten bennünket megigazító cselekedete. Dávid azért nem bántotta az ellene támadó Saul, mert Saul Isten felkent és szent királya volt. Éppen ezért kért bocsánatot Pál apostol is perében a főpaptól, amikor átkozódva szólt ellene, mert ő a hivatalban lévő szent főpap volt. Így

szenteltetik meg egy hitetlen házastárs is bizonyos mértékben a hívő társa által, illetve ilyen értelemben volt az erkölcstelenül viselkedő korinthusi gyülekezet mégis Pál apostol számára szent a levél eleji megszólításban.

Azonban ezen Isten előtti szerzett jogi szentség mellett beszélnünk kell a szentség *habitusáról* is. Ez azt jelenti, hogy valaki valóban, tehát viselkedésében és megváltozott gyakorlati életmódjában (de facto) szent. Ennek isteni igénye valamennyiünket érint. Mivel Isten szent, nekünk is szentnek kell lennünk! S ilyen szentség nélkül senki sem látja meg az Urat.

Jézusban mindkét szentségforma tökéletesen megvolt. Egyfelől, Jézus volt a Szent! Ő Isten Fiaként Isten szentje volt, és az is maradt egész

életében. Ezt a tényt még az ördögök is felismerték! Továbbá nem véletlen, hogy Péter ajkán a Mt 16,16-ban és a Jn 6,69-ben is ez hangzik el: „Te vagy az Isten Szentje”. Jézus született szentségén túl egész életmódjában valóságos módon szent volt mindenkor! Amikor rágalmazták, csak Ő tudta ezt kérdezni vádlóitól: „ki tud közületek rám bűnt bizonyítani?” (Jn 8,46) Jézus ezt is mondta: „jön a világ fejedelme, de nincs bennem semmije...” (Jn 14,30) Miért mondhatta ilyet? Mert Jézusban semmi olyan bűnös kapaszkodó nem volt, amivel őt magához köthette volna a gonosz. Igen, Ő teljes egészében szent volt!

Jézus szentsége egy elveszítetetlen szentség volt. Az Ószövetségben bárki hamar elveszthette gyakorlati szentségét, ha tisztátalannal érintkezett. Ezért nem vehetett részt egy pap a temetéseken, nem ülhetett le bárhová, s kötelező rituális mosakodásokat kellett végeznie. Jézus ellenben megérintette a leprást és a halottas ágyat is! Sőt őt is megérintette egy vérfolyásos asszony. Ilyenkor Ő soha nem lett tisztátalanná, sőt szentsége meggyógyította a tisztátalan embert.

Jézus egész személyisége annyira szent volt, hogy azt a bűnös ember is érzékelhette. Ezért mondta Péter, a halász: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!” Másfelől Jézus szentsége vonzotta is Pétert, mert hívása után azonnal és mindent hátra hagyva követte az Urat. (Lk 5,8–11)

3. JÉZUS SZENT VOLT HALÁLÁBAN IS

Amikor az Úr meghalt a kereszten, egy római katona így kiáltott fel, látva meghalását: „ez az Isten Fia volt!” (Mk 15,39) Péter apostol pünkösdi prédikációjában utal arra, hogy Jézus teste nem láthatott romlást, mert lehetetlen, hogy SZENTED elmúlást lásson (ApCsel 2,27).

Mi következik mindebből számunkra?

A megváltás csodájának egyik áldott gyümölcse az, hogy mi is részesülhetünk Jézus szentségéből. Az Ő szentséges személye és szenvedése által megszentel bennünket, ahogy főpapi imájában mondja: odaszenteltem magam, hogy ők is megszenteltek legyenek (Jn 17,19).

Megváltásunknak *három* igen fontos aspektusa van.

A megváltás először is megigazulás (justificatio) számunkra, amelyben Isten a *bűn büntetését* veszi le rólunk. Ez a megváltásunk *múltbéli* aspektusa, amikor Krisztus élete megfogad bennünk, elnyerjük Jézus szentségét, és az Úr előtt szentek leszünk (indikativus).

De ezzel nincs vége a megváltásnak. Az apostoli felszólítás miatt is (imperativus) folytatódik a gyakorlati megszentelődésben, tehát a sanctificatio-ban az életünk. Ez a megváltás *jelenvaló aspektusa*. Amikor Krisztus élete láthatóvá lesz bennünk, s megszabadulunk a *bűn hatalmától*.

Végül, a megváltás harmadik csodája a megdicsőülés, tehát a glorificatio. Ez megváltásunk *jövőbeli aspektusa*. Akkor majd Isten testi valónkat

is meg fogja szentelni eljövetelekor a feltámadásban. Ez lesz a *bűn rombolásától* való megszabadulásunk.

Még az iratmissziós világban olvashattunk a cernagyárban dolgozó asszony történetéről. Álmában érkezett vissza az Úr. Az asszonyt azonban rémületére az elloptott cernák a földhöz kötötték, ezért nem mehetett Jézus elé. Felébredve megértette, a munkahelyi lopásokból is meg kell térjen, hogy kész legyen az Úr eljövetele.

Mit tegyünk?

Bátran szólítsuk meg Jézust, hogy tisztítsa meg életünket, s könyörüljön rajtunk. Ő kész arra, hogy új és tiszta életet adjon nekünk. Vele is megtörténhet a megtérés csodája!

Egy jeruzsálemi zsidó férfi számos megoldatlan problémával küzdött, és már életének elvetésén gondolkodott. Egyik éjszaka álmot látott. Jézus látogatta meg, s ezt mondta neki: Én vagyok a Messiás, *Isten szentje*, az út, az igazság és az élet. Ő ezt válaszolta: Ha Te vagy az, akkor három dolgot szeretnék kérni Tőled: 1) Szabadíts meg a kábítószertől! 2) Szabadíts meg az alkoholtól! 3) Adj értelmet az

életemnek... Reggel indult szokásos útjára, hogy kikérje a közeli bárban a megszokott italt. Ahogy hozták felé az alkoholt, megérezve annak illatát, megmagyarázhatatlan viselkedés fogta el. Kirohanva ezt kiabálta: Ez a Jézus valóságos... Megszabadult, s Jézus elkezdte benne megszentelő munkáját. Jézus követője lett.

Te is lehetsz szent! Sőt erre hívatunk el: hogy szentek legyünk, királyi papság és szent nép. Szentség nélkül senki sem látja meg Istent. Ezért akár itt élünk, akár mennünk kell, arra kell törekednünk, hogy kedvesek legyünk Neki. Ez Vele lehetséges. Ámen!

Hatvan, 2014 adventje

(Dr. Tatai István: Szentnek nevezik – avagy advent meccshangulatban című könyvéből) ■

HARANGINÉ CSUTA ANNA

„HORDOZVA...”

Az idei pátyi női csendesnap témája

November 8-án a pomáz-csobánkai gyülekezeteink huszonhárom nőtagja vett részt Pátyon az egyházközségi csendesnapon.

Az alkalom ezúttal is nagyon gondosan lett megszervezve, és nagyon értékes előadásokat és biztonságtételeket hallgathattunk, miközben a közel százötven fős hallgatóság is be lett vonva a beszélgetésekbe és az éneklésbe. A témánk a „Hordozva...” volt. Hogyan hordoz Isten minket, és ezáltal helyreállva, hogyan válunk mi is hordozóvá? Előadónk: Vizi Istvánné, Cseri Kálmánné és Gergelyné Molnár Lívია, biztonságot tett: Szuhay Zsófia.

A nyitó áhítatban Vizi Istvánné a 2Móz. 19: 4-5. részét tárta elénk: „*Láttátok, hogy mit tettem Egyiptommal, és hogy sasszárnyakon hordoztalak titeket, és magamhoz vontalak titeket. Most azért ha figyelmesen hallgattok a szavamra, és megtartjátok szövetségemet, ti lesztek az én népem valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld.*” Mózes kezdetben tiltakozik az elhívás ellen, bátortalan és fél, de az isteni bátorítás után megtapasztalja Isten csodáit és gondoskodását. Nekünk is szól a felszólítás, hogy álljunk meg, tekintünk vissza az eddigi életünkre, hogy mit tett Isten értünk! Ezt végiggondolva, a mellettünk ülővel meg is kellett beszéljünk, hogy **az utóbbi időben mit tett Isten értetek?** Ha élő kapcsolatunk van Vele, akkor kell halljuk a hangját, és észrevevesszük a munkáját.

Kedves olvasó, Te is gondolkodj ezen! Isten cselekvő (nem néma bálvány), és belenyúl az életünkbe!

Kaptunk egy gyakorlati tanácsot is, hogy legyen hálaadó naplónk. Így nem felejtenénk el, hogy mi mindentért lehetünk hálásak. Isten gondos-

kodását nemcsak embertársainkon, hanem még az angyalain keresztül is tapasztalhatjuk. (Mennyi nemvéletlen és nemtermészetes történik velünk!) A 91. Zsoltár 11-ben ez áll:

„*Mert azt parancsolta felőled angyalainak, hogy őrizzenek téged minden utadon.*” Viszont mi is lehetünk Istenünk küldöttei mások számára. Ezt csakis a Vele való közösségben tudjuk megtenni, a Szentlelke vezetése alapján. Rendkívüli örömet ad, hogy részesei lehetünk Isten embermentő munkájának. Ő azt tanácsolja, hogy az ilyen alkalmakat áron is megvegyük. Nem kell félnünk, hogy nem ránk szabott egy feladat, mert Ő nagyon jól ismer, hogy mennyire vagyunk terhelhetők. Az Ő ereje mindenre elég. Nemcsak a szolgálatokra, hanem a megpróbáltatásokra is.

Ezután Gergelyné Molnár Lívია erdőkertesi lelkipásztor szólt hozzánk. A Gal. 6:2 szerint „*Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be Krisztus törvényét.*” Egy sokak által ismert történettel illusztrálta a hordozást. A 2016-os olimpián egy testvérpár egyike a triatlonverseny

végén, a futószám rajt előtti szakaszán rosszul lett. A testvére beérte, és belékarolva betolta őt a célba. A tanulság az, hogy Isten küld segítséget a teherhordozáshoz. Nekünk van szükségünk ezekre az erőnket próbáló helyzetekre, mert **terheket hordozva vagyunk leginkább taníthatók.** Amikor a saját erőnk végére érünk, már el tudjuk fogadni az isteni segítséget.

Most én teszem hozzá, hogy a boldogmondások is így érthetők meg. Nem azért vagyunk boldogok, mert lelki szegények vagyunk, mert sírunk, éhezünk, vagy mert üldöznek minket, hanem ha ezekben a helyzetekben Isten útját választjuk, akkor megvigasztaltatunk..., áldást nyerünk, és a Jézus Krisztussal való közösség tesz boldoggá. Ősi tapasztalat, hogy „gazdag” emberként nehezebben halljuk meg Isten hívó hangját. A megtört szív sokkal fogékonyabb.

A lelkész arra is felhívta a figyelmünket, hogy nemcsak az esetetek terheit kell hordoznunk, hanem a bűnben élő mellé is oda kell állni, hogy megintsük őt, és kísérik, míg vissza nem talál a krisztusi útra. Irgalmas szeretetre van szükségünk, tudván azt, hogy mi is kísérhetők vagyunk.

Vannak egyéni terhek, például az időskor, az egyedüllét, a gyermekágyasság terhei, vagy anyagi gondok. Vannak családi terhek, például ADHD-s vagy fogyatékkal élő gyermek, esetleg szenvedélybeteg szülő. Vannak közösségi terhek, például a közösségi tereink rendbentartása. Ezekben jó, ha tudunk segítséget nyújtani, de nem mindig tudjuk és kell nekünk megoldani ezeket, hanem csak együttérző hordozásra van szükség. Az üldözött keresztyének sorsát is hordoznunk kell, hiszen egy test tagjai vagyunk, akik átérezzük a másik tag örömét és fájdalmát is.

Vannak nem átadható terhek, például a szülők vagy gyerekek terhei,

vagy egy nehéz házastárs. Ezek olyanok, mint a tőkesúly egy hajón, ami egyensúlyban tart. Jézus ezekben is velünk van, erőt ad. Galata 6:5: „Mert mindenki a maga terhét hordozza.” A ránk szabott teher Krisztussal hordva formál.

A Róm. 15:1: „Mi, erősek tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk, és ne magunknak kedvezünk.” És Péld. 11:25: „A mással jól tevő ember bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.”

Ezután Cseri Kálmánné Enikő néni beszélt az Ézs. 46:3-4. alapján. „Hallgass rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, akiket magamhoz vettem anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta. Vénsetegetekig ugyanaz vagyok, megőszülésetekig én hordozlak titeket. Én alkotalak, én hordozlak, én visellek el és én szabadítalak meg.” Ez az ige a babiloni fogságból való szabadulást hirdeti. A bálványimádás kultuszát kellett otthagyni. A bálványok hordozása, akik tehetetlenek, és nagy fáradságunkba kerülnek, csak rombolnak bennünket. Ezzel szemben minket a világmindenség Ura hordoz, és szabadulást ígér.

Enikő néni a személyes életútjáról is beszélt a kommunista idők megpróbáltatásaiban; hogyan hordozta őt és férjét, Cseri Kálmánt megváltó Istenünk. A tanítás, gyerekek nevelése és a gyülekezeti munka megroppantotta az ő egészségét is, de ezt az ígéretet kapta: „Azért benned bíznak, akik ismerik nevedet, mert nem hagyod el azokat, URam, akik keresnek téged.” (Zsolt. 9:11.) Gyógyulása után otthagya a világi munkahelyet, és teljesen a gyülekezeti munkának szentelte magát. Nem aggódott

a nyugdíja miatt sem, mert az ige azt mondja, hogy „megőszülésetekig én hordozlak titeket”. Hűséges háttérímádkozóként szolgál ma is a családjában, és meghívásoknak is eleget tesz, ahol mindenütt örömmel beszél Isten rajtuk és általuk végzett munkájáról.

Végezetül én is válaszolok a fentebb feltett kérdésre, hogy mostanában mit tett Isten értem.

Mostanában több személyt elém hozott, akiknek van valamilyen kötődése az egyházunkhoz, de egy részük még Isten létében is kételkedik, másuk ragaszkodik ahhoz, hogy neki nincsenek bűnei, és a halál után a semmi van. Szóval nehéz esetek vagyunk. Már egy ideje mondom nekik az Isten szavát, de nem látom a változást, ezért elkeseredtem, hogy érdemes-e tovább tartani velük a

kapcsolatot. A válasz egyértelmű IGEN volt. Az Úr töri be az ércajtókat és veri le a vaszárakat. Tanított továbbá arra, hogy a sötét erőkkel tényleg semmilyen szinten ne lépjenek kapcsolatba. Egy áruházban az illatgyertyák polcánál megálltam. Nem akartam gyertyát venni, de az illatot szeretem, ezért leemeltem egy virágillatút, és jellegtelennek érezve vissza is tettem. Majd láttam egy másikat is „black angel” (fekete angyal) felirattal, és volt ugyan egy halvány rossz érzésem, de mégis érte nyúltam. Nem tudom hogyan, de az egyik lecsúszott a polcra a padlóra, és összetört. Kb. 5500 Ft volt az ára. Amíg vártam, hogy az információs pultnál bejelentsem a károkozást, beláttam, hogy ezt megérdemeltem, ez a tanulópenz: „Megtanultam, Uram!” Végül meglepetésemre nem kellett kifizetnem. Ez apróságnak tűnik az élet nagy gondjaihoz képest, de lépésről lépésre tanít az Isten, és így tesz alkalmassá arra, hogy nagyobb terheket is tudjunk hordozni.

A 845-ös énekünk kezdő sorai ezek: „Tégy, Uram, engem áldássá! Lelkedet úgy várom. Tedd te a szívem hálássá, hogy neked szolgáljon.” Így legyen, ámen. ■

NYILASNÉ DARABOS ANDREA

Pátyi női csendesnap

Bár nagyon vágytam elmenni az idei pátyi női alkalomra, mégis vonakodva indultam el. Zoltánt – műtete után – azon a héten engedték haza a kórházból. Azt gondoltam, most nagyobb szükség van rám itthon. Férjem biztatott, hogy menjek el az alkalomra, vele rendben lesz minden.

Kicsit bátortalanul, kicsit lelkiismeret-furdalással, elmentem. Ott szembe-sültem vele, hogy rám ott vártak. Nem más várt rám, nem más nyitott előttem ajtót, mint Isten. Isten ugyanis nem keresi a kifogásokat, hogy hogyan bújjon ki az alól, hogy velem legyen. Ő közösségben akar velem lenni. Nagyon jól esett elcsendesedni és forgatni a szívemben, hogyan hordozott és hordoz engem minden nap. Hálás vagyok a múltamért és a jelenemért. Haza feltöltődve és békeséggel jöttem.

„Most nem sietek, most nem rohanok,
Most nem tervezek, most nem akarok,
Most nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen az Isten.”

(Túrmezei Erzsébet) ■

KEREKES BALÁZS

Krisztus adventje

KÉRI ÁKOS lelkipásztor csobánkai igehirdetés sorozata

Adventus Domini. Ez egy latin kifejezés, ami azt jelenti: az Úr eljövetele. Élt a XVIII. században egy református, erdélyi tudós lelkipásztor, Bod Péter, aki a következőt írta az adventről: „Krisztusnak négy adventusa, eljövetele vagy. Midőn a testben megjelent. Midőn a szívbe beszállt, és az embert megérinti. Midőn halála órájában elmégyen az emberhez. Midőn eljő az utolsó ítéletre.”

Evangelizációs estéinken KÉRI ÁKOS nagymarosi református lelkipásztor segítségével az advent ezen stációin mentünk végig: mit is jelent az Úr eljövetele, hogyan jön el az Úr Jézus Krisztus a mi életünkben, és mit mond a Biblia ezekről az eljövetelekről az evangélium fényében.

Első advent - Mikor a testben megjelent
(Zsid 2,14-18)
(2025. november 24.)

Az első advent az volt, amikor az Úr Jézus eljött erre a földre, amikor élő Istenként megtestesült ezen a földön: „aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt.” (Fil 2,6-7) Mit jelent ez? Azt, hogy az Úr Jézus Krisztus élete, az Ő lény, létezése nem Betlehemmel kezdődik, hanem Istenként mindig is volt. Ő az Atyával egylényegű, Ő az Isten Fia. Az Atyával egylényegű fiú Isten, de a történelem egy adott pontján megtestesült, testté lett, leszületett erre a földre, Betlehembe, hogy olyanná váljon, mint mi, kivéve a bűnt.

Hatalmas nagy csoda ez! Egy igazi misztérium, egy igazi titok, hogy az élő Isten hogyan lesz emberré. De miért történt ez? Miért lett az örökkévaló, mindenható Isten, a Lélek, az örökkévaló, a fiú Isten test és vér részese? Miért lett az örökkévaló fiú Isten emberre? Miért lett Isten emberré?

Volt egy középkori teológus, Canterburyi Anzelm (Heidelbergi káténk is az ő logikáját követi, ami egy bibliai levezetés), aki ugyanezt a címet adta a könyvének: *Cur Deus Homo?* – Miért lett Isten emberré? Anzelm nagyon

egyszerűen, nyersen fogalmaz. Ezt írja: „Ha valaki beveri az arcodat, akkor az igazság azt követeli, hogy kell egy jóvátétel.” Nem kell talán magyarázni, hogy bennünk is van igazságérzet. Ha valaki megkárosított minket, azt jóvá kell tenni, azt valahogy helyre kell hozni. Az nem lehet, hogy ha engem megkárosítanak, ha velem szemben történik valami igazságtalanság, akkor azt mondjuk: jól van ez így. Kell hogy legyen valamilyen következménye. Fordítva pedig: ha valami kárt tesz, azt valahogy jóvá kell tenni.

Van egy másik példa is, amit Anzelmus írt: Van egy gyémánt, ami csillog-villog, igazi drága ékszer. Ez az eredetileg tiszta, fényes gyémánt bepiszkolódik, besárgul, sárba kerül, tiszta mocsok lesz. Felteszi a kérdést: vajon betehetjük ezután a szép, bár-

sonyos vitrinbe? Hát nem igazán. Nem oda való, amíg meg nem tisztítjuk, és ugyanolyan fényes nem lesz, mint eredetileg volt. Ugyanígy van az ember is: Kezdetben tisztaságban, szentségben igaznak teremtette az Úristen, de a bűn által beszennyeződött, és újra és újra beszennyeződik. Mit tudunk ezzel kezdeni? Meg tudjuk-e magunkat tisztítani, hogy felérjünk a mennyek országába? Van-e olyan vallási teljesítmény, aminek eredményeként szemrebbenés nélkül ki tudom mondani: kellőképpen vezekeltem az életemben, tisztességes életet éltem, most már annyira szent és tiszta vagyok, hogy halálom után bemehetek az Isten országába. Ha igazán őszinték vagyunk magunkkal és olvasgatjuk a Bibliánkat, azt kell hogy mondjuk: nem. Mert természetem szerint soha nem leszek kellőképpen tökéletes ezen a földön, soha nem leszek bűn nélkül. Mert ilyen a természetem, ezzel születtem. Próbálkozhatok persze, görcsölhetek ezen, igazi aszkéta is lehetek, de soha nem lesz elég, hogy annyira szent és tiszta legyek, hogy be tudjam magamat küzdeni a mennyek országába. Márpedig ha én nem vagyok bűn nélküli, akkor nem is vagyok odavaló, ahol szentség van, ahol tisztaság, tökéletesség van. Bűnös ember vagyok, a bűn következménye pedig a halál.

Csak úgy tudok megmenekülni, ha valaki eleget tesz a bűneimért. Én magam ezt nem tudom megtenni, mert én magam is bűnös vagyok. A másik ember sem tudja ezt megtenni, mert ő is az. De az ember bűnéért egy embernek kell vezekelni, akinek egyúttal büntetlennek is kell lennie. De ki az az ember, aki büntelen? Kell egy ember, aki velem azonosul, de ugyanakkor tökéletesnek is kell lennie. De ki az az ember, aki büntelen, aki tökéletes?

Ekkor jön az Isten szeretete, itt jön az evangélium, itt jön az Isten kegyelme. Azt mondja az élő Isten, hogy emberré leszek, és elszenvedem a bűniedet helyetted. Mindent, ami az életedben megtörtént, cselekedeti bűniedet, a rossz döntéseidet, a vétkeidet, minden olyan bűnös dolgot, ami ott van a szívedben, az életedben, a gondolataidban, a szavaidban, mind elszenvedem helyetted. Emberré leszek, hogy meghaljak érted.

Ez az evangélium: az Úr Jézus Krisztus megtestesült, azért, hogy elszenvedje a mi bűneinket. Ha szívből hiszek Őbenne, ha hiszek abban, hogy én magamat nem tudom megváltani, de hiszem, hogy Jézus Krisztus mindent teljesített értem, amikor eljött erre a földre, akkor örök életem lehet, akkor nem megyek a halálra, akkor békességem lehet az élő Istennel, és ez az örök élet már itt elkezdődhet itt a földön. De ehhez az kell, hogy meglássam a bűneimet, meglássam az alkalmatlanságomat, és odavigyem az Úr Jézus Krisztus elé, odavigyem az Ő keresztyéhez.

Itt álljunk meg, és beszéljünk egy kicsit erről a bűn dologról. Nagyon sokan nem értik ezt a szót, hogy bűnös, vagy bűn. Amikor azt mondjuk másra vagy saját magunkra, hogy bűnös, azon nem a Btk. szerinti bűnösséget értjük, nem azt, hogy te egy gazember vagy. Lehet, hogy egy nagyon normális, nagyon tiszteltetreméltó polgári életet élsz. De a Biblia bűn fogalma ennél sokkal tágabb. A bűn fogalma azt jelenti, hogy az ember természet szerint magában hordozza a gyarlóságot, a tökéletlenséget, a szentségtelenséget, az Isten elleni lázadást. Sokszor az emberek ezt nem látják meg magukban, de ha igazán mélyen magunkba tekintünk és őszinték vagyunk magunkkal, akkor meg kell valljuk, hogy hát bizony így van.

Az evangélium arról szól, hogy az Úr Jézus Krisztus eljött erre a földre, hogy minket kimentsen, magához öleljen, és megtapasztaljuk az Ő szeretetét, a kegyelmét, Őt magát. Mindannak ellenére, amilyenek vagyunk, az Úr Jézus mégis szeret minket, és azt akarja,

hogy örök életünk legyen. Így, és csak így így lehetünk Isten szemében tiszták és igazak. De nem magunkra nézve, hanem csak hogyha az Úr Jézus Krisztusra tekintünk, mert az Atya Őt látja bennünk.

De ahhoz, hogy meglássuk az Úr Jézus Krisztus szeretetét, megértsük az evangélium üzenetét és azt tényleg szívvel felfogjuk, ahhoz az kell, hogy meglássuk, kik és mik is vagyunk valójában, hogy szembesüljünk önmagunkkal. Ez persze nagyon fájdalmas tud lenni, de ez a szembesülés azért van, hogy aztán alázattal, bűnbánattal oda tudjunk fordulni Jézushoz. Akkor Ő fölemel és fölkarol.

Sokan nem jutnak el erre, mert nem tudnak lemondani a büszkeségükről, hogy elismerjék, igen, elrontottam, igen, ilyen vagyok. Mert erőt kell mutatni. Nem szabad megmutatni, hogy tévedek, hogy esetleg valamit rosszul csinálok. Ez a fajta rossz berögződés sok békétlenséget okoz, sokszor még házasságaikban is. Mindig, mindig, mindig nekem van igazam, és nem vallhatom be, hogyha valamit elrontottam. Én tiszta vagyok, tisztességes vagyok, tökéletes vagyok. Pedig mennyivel könnyebb lenne azt mondani, hogy figyelj, elrontottam. Nem így kellett volna. Bocsáss meg! De sokan ezt nem teszik, nem tesszük meg.

Ilyen sokszor az Istennel való kapcsolatunk is. Nem merünk őszintén tükörbe nézni, nem merjük neki őszintén megvallani, mi is van az életünkben, a szívünkben, a lelkünkben. Pedig mennyivel jobb lenne! Mert mihelyst meg tudnánk az Úrnak vallani őszintén, igazán, szívvel, hogy igen, elrontottam, sajnos, Uram, én ilyen vagyok, akkor meg tudnánk tapasztalni, hogy ilyenkor az Úr Jézus fölemel. Ekkor tapasztalom meg az Úr Jézus ölelését, azt, hogy a keresztyén én értem volt, helyettem volt.

Gondoltunk-e már arra, hogy az Úr Jézust hogyan feszítették keresztre? Kitárt karokkal. Így ölel magához minket, ha arra a keresztre tekintünk, és nem magunkra. Az evangéliumokban a legtöbb megtérő parázna, vámszedő vagy pogány volt. Ezeknek az embereknek nem igazán volt megbecsültségük a társadalomban, ami táplálta volna az egójukat. Nekik ezért nem volt nehéz kimondani, hogy hogy irgalmaz nekem, Názáreti Jézus. Nem volt nehéz felismerni, elismerni, hogy hát igen, irgalomra és kegyelemre szorulok. Miközben ott voltak a farizeusok, akiknek éjjel-nappal igazuk volt. Ők aztán meg voltak győződve, hogy ők tiszták, miközben kevésbé sem voltak azok.

Van még egy dolog ebben az igében, ami témát ad nekünk, ez pedig a halálfélelem. Vannak emberek, akiknek kifejezetten fóbiájuk van a halál fogalmával kapcsolatban. Azért van ez, mert ilyenkor szembesülnek az emberek az élet végességével, és azzal, hogy a halálban mérlegre kerül az életük. Ha rossz a lelkiismerete, akkor nincs békessége, mert nincs Jézusa. Nincs az a Jézus, aki gyógyír lenne a bűneire, a vétkeire, életének rossz döntéseire, és ez félelemmel tölti el. De az, aki Ábrahám utódja lelki, spirituális értelemben (hiszen aki hisz Jézus Krisztusban, az mind Ábrahám utódja), annak nem kell félni a haláltól, mert az Úr Jézus Krisztus minden bűnünket, minden rossz döntésünket elhordozta a kereszten. Ezért jött le erre a földre, ezért született meg, hogy megváltson minket. Ez az evangélium.

Második advent - Mikor eljön a szívbe és az embert megtéríti

(Gal 2,20)

(2025. november 25.)

A második advent az, amikor az Úr Jézus eljön a szívbe, és megtéríti az embert. Ez egy konkrét, személyes eljövettel, amikor eljön az Úr Jézus Krisztus az Ő Lelke által a mi szívünkbe, életünkbe. Személy szerint meglátogat minket, megérint és megtérít minket, és e találkozás hatására egy teljesen új irányba indul el az életünk. Vagyis az Úr Jézus Krisztus megváltó tette a mi életünkben is realizálódik. Mi is azt tudjuk mondani, hogy én is az Úr Jézus Krisztus megváltott gyermeke vagyok, és szívből kimondhatom, hogy az Úr Jézus Krisztus az én megváltóm is. Az én személyes megváltóm.

Sokan ezt a gondolatot, hogy az Úr Jézus eljön az én szívembe és megtérít, egy ilyen negédes, romantikus, mézes-mázos dolognak tartják, pedig nagyon is valódi, és a Biblia világosan beszél róla, bár valóban nehezen megfogható, titokzatos dolog. Hogy lehet az, hogy én már régóta hallom az igét, és mégis csak most érinti meg a szívemet? Hogy van az, hogy más elsőre hallja, és rögtön megérinti a szívét? Lehet erről teologizálni, de ami igazán fontos, az az, hogy ez tapasztalható az ember életében. Az ember megtapasztalhatja az életében, hogy eljön a szívébe, lakozást vesz benne és megváltozik az élete.

A felolvasott igében, amit a Galata-levélből, hallottuk, nem szerepel konkrétan a szív szó, de az a folyamat, amit Pál leír a saját életére vonatkozóan, nagyon is azonos.

Fontos látni, mit mond a Biblia a szívről. A Biblia mindig úgy beszél a szívről, mint ami a teljes élet kiindulópontja. Azaz a szív az érzelmek mellett az akaratum, a belső világunk, a gondolataink, a késztetéseink középpontja, innen támadnak a cselekedeteink, a döntéseink az életünkben. Ezért mondja az Úr Jézus: „Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsóság, gonoszság,

csalás, kicsapongás, irigység, rágalmazás, góg, esztelenség. Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek, és teszik tisztátalanná az embert.” (Márk 7,21-23)

És mit csinál Jézus a megtérő ember szívével? Lelke által bejön a szívbe, és ennek az embernek megfordul az élete. Ez a megtérés, a *metanoia* görögül. Az Úr megfordítja az ember szívét, hogy kövesse Őt. Ezért írja John Wesley, a híres evangelizátor, ébredési prédikátor azt, hogy a keresztyénség a szív vallása.

Ez az elmélet, de szeretnék ma a folyamatra fókuszálni. A Galata 2,20-ban Pál apostol ugyanarról a folyamatról beszél, amit ő is átélt. Hirtelen találkozott az Úr Jézussal, váratlanul megjelent neki, belülről átformálta, és az Úr Jézus elkezdett az ő szívében élni, és ő az Úr Jézusban való hitben élte tovább az életét. Megváltozott az élete. Többé nem az volt, aki eddig, hanem valami egészen más, valami egészen új.

Fontos látnunk, hogy amíg ez a folyamat (persze életenként különböző módon) nem játszódik le az ember életében, addig a keresztyén hit csupán egy elmélet, amit az eszemmel, az intellektussal felfogok, de nem a szívemmel. A Heidelbergi Káté is azt mondja,

hogy a hit nemcsak ismeret, hogy igaznak tartom, elhiszem, hogy van Isten, elhiszem, hogy van valami felsőbb hatalom ott az égben, még talán azt is elhiszem, hogy az Úr Jézus Krisztus meghalt és feltámadott, hanem a hit szívbéli bizalom is. A szíveddel is hiszed. A lelkedből is hiszed. A belső világod szerint hiszed ezeket. Őszintén, szívből. Igen, lehet, hogy valaki intellektuálisan igaznak tartja ezeket a dolgokat, hogy Jézus meghalt a kereszten, hogy Jézus valóban feltámadott, hogy Jézus a megtestesült Isten, a Fiú Isten, az Isten Fia, de hiányzik a szív. Hiányzik, hogy szívvel is higgye. Igen, lehet, hogy valaki ebben a felszínes vallásosságban él, ilyen is létezik, de valamikor ebből is meg kell térnie az embernek. Arról beszélek, amikor valaki számára a Jézus Krisztusban való hit csupán vallási gyakorlat, egy tradíció, egy kultúra, de csak ennyi.

Van olyan is, amikor valaki újra és újra hallja az evangéliumot, de még mindig nem látogatja meg az Úr Jézus az Ő Lelkével a szívét. Hallja százszor, kétszázszor, gyakorolja a vallását, de a szívét még mindig nem érintette meg. Hallja ötszázszor, még mindig nem. Hallja ezerszer, és egyszer csak ezer-egyszerre az ige megérinti a szívét, és akkor tényleg megváltozik az élete és megújul. Olyan csodálatos, amikor ilyennek vagyok a tanúja! A gyülekezetünkben van egy református testvérünk, aki rendszeren gyakorolta a vallását, rendszeresen járt istentiszteletre. Egyszer odajön hozzám, és azt mondja: „Tiszteletes úr, én még soha nem éreztem ilyet. Amikor azt mondta az igehirdetésben, hogy az Atya és a Fiú úgy döntött, hogy meghal értem a kereszten, és önmagát adja az én életemért, akkor megdobbant a szívem...” És onnantól kezdve teljesen máshogy élte meg a hitét, azóta ott van nálunk aktív szolgálatban.

Amíg ez nem történik meg, addig az ember lelki értelemben vak. Mert nem érti igazán. Nem látja reálsan önmagát, nem látja meg a bűneit, nem látja meg, hogy megváltásra, az Úr Jézus kegyelmére szorul, nem látja meg, hogy esendő, gyarló ember, nem látja meg,

hogy milyen természettel rendelkezik. Nem látja, hogy az élet nemcsak annyi, mint ez a néhány évtized, amiben él, és nem gondol arra, hogy az élet hogyan folytatódik tovább, mert számára csak ez a jelenvaló élet van. És amíg ebben van, addig foggal, körömmel ragaszkodik az anyagi javakhoz. Földhöz ragadt, mert egyszerűen nem látja világosan, hogy mi az élet. Nem látja tisztán az evangéliumot, nem érti, mi a keresztyénség lényege.

De amikor eljön az Úr az ember szívébe, akkor kitisztul minden. Akkor megértjük az evangéliumot, nemcsak az eszünkkel, hanem a szívünkkel is, amikor halljuk az igét. Megtér az ember, és onnantól kezdve teljesen más-hogy látja a világot.

Platon barlang-hasonlata jut erről mindig eszembe. Arról van szó, hogy van egy ember, aki egy sötét barlangban le van láncolva egy székre. A háta mögött van egy tűzhely. Ahogy nézi a falat, a tűz előtt lévő árnyékokról azt hiszi, hogy annyi az egész világ, amit a falon lát. Az árnyékokról hiszi azt, hogy csak ennyi az egész világ, amit a falon lát. Aztán jön valaki, és eloldozza őt. Körbenéz, és látja, hogy mi minden van még, és hogy eddig hazugságban élt. Kijut a barlangból, följut a fényre. Először teljesen megvakítja a nap fénye, de amikor kinyitja a szemét és körbenéz, látja, hogy milyen csodálatos ez a világ. Mennyire be volt szűkülve eddig, mennyire azt hitte, hogy az a falon lévő kis árnyjáték a világ, pedig hát sokkal többről van szó.

Valami ilyesmi történik az ember szívében, amikor az Úr meglátogatja és megtéríti. Találkozik az Úr Jézus Krisztus fényével, és az bevilágítja őt. Onnantól kezdve teljesen másképp látja a világot, teljesen másképp gondolkodik az életéről. És igen, meghal a régi életének, keresztre feszül a korábbi élete, mert már nem tud az lenni, mint aki azelőtt volt. Mert az Úr Jézus meglátogatta őt. Addig, amíg ez nem történik meg, addig ott van az ember a rabláncon, és nem lát mást, csak azt a beszűkült kis árnyvilágot.

Nagyon fontos elgondolkoznunk azon, hogy mi, hívő emberek, hogyan

kezeljük a nem hívő embertársainkat. Tudniillik az, hogy kijöttünk a fényre, hogy az Úr Jézus eloldozta a mi rabláncainkat és láthatjuk a világ szépségét, nem magunk csináltuk, hanem azt egyedül az Úr Jézus kegyelmének, az Ő irgalmának köszönhetjük. Éppen ezért nagyon fontos, hogyan tekintek arra az embertársamra, aki még nem hívő, aki nem látja ezt, nem is láthatja addig, amíg nem jön el az ő szívébe is. Mi hajlamosak vagyunk kiakadni azon, hogy a hitetlen, Isten nélkül élő embertársunk hogy gondolhat ilyet, hogy nem látja azt az értékrendet, amit mi. Hát azért, mert még ott van a barlang sötétségében. Jézusnak kell meglátogatnia, Jézusra van szüksége neki is.

Sokat vitatkoznak keresztyén testvéreink azon, hogy mennyire fontos, hogy tudjuk-e ennek a meglátogatásnak a dátumát. Van, aki úgy gondolkozik erről, hogy a születésem dátumát azért csak tudom. Ami azonban igazán fontos, az ennek a hatása. Onnan lehet tudni, hogy az Úr Jézus valóban eljött már a szívedbe, hogy mi a hatása az életedre. Mert amikor ez megtörténik, akkor az életed megváltozik. *„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”*. Nyilvánvaló, hogy ez meglát-szik az életemen.

Hadd mondjak el egy történetet. Van a gyülekezetünkben egy családapa, aki hirtelen megjelent a nagypénteki istentiszteleten. Azelőtt soha. Kicsit olvasott a reformációról meg a protestantizmusról, érdekelte a dolog, és eljött. Aztán ott maradt nálunk. Azóta rendszeresen jön, látogatja az alkalmainkat. Elmondta, hogy valami történt benne. Jön folyamatosan, én is sokat beszélgetek vele. Aztán egyszer eljött a felesége is. Azt mondta, hogy nem tudom, mit csináltok itt vele, de mindig elengedem, mert látom, hogy amióta rendszeresen hozzátok jár, úgy ki van virulva, le van nyugodva, sokkal jobb férj lett. És igen, elmondta nekem ez az illető, hogy amikor hallotta az evangéliumot az Úr Jézus Krisztus kereszthaláláról, nem tudta akkor ezt így megfogalmazni, fogalma sem volt, mi az a megtérés, újjászületés, de azt meg tudta fogalmazni, hogy valami történt benne, valami változás a szívében. Hát ilyen az, amikor az Úr Jézus megérteti a szívünkkel az evangéliumot, és eljön a mi szívünkbe a Szentlélek által.

Tehát egy rendkívül fontos dologról van szó: arról, hogy Jézus Krisztus eljött erre a földre, de eljön személyesen is a mi szívünkbe, a mi lelkünkbe, és ez egy megkerülhetetlen dolog. Ámen. ■

„Tudom, hogy velem van az Úr”

Benedek Julianna bizonyágtétele a csobánkai evangélizációs alkalmon

Aldás, békesség! Egy tör-ténettel kezdem, a vasár-nappal. Nem voltunk itt, hanem Budakalászon unokáz-tunk, és a fiú unokánkkal meg a párommal néztük és hallgat-tuk a csobánkai istentisztele-tet, és az ApCsel 18:9 versét, amit esperes úr olvasott, amely így szól: „*Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass*”. Végigfutott a fejemben, hogy hát lehet, hogy nekem kéne bizonytságot tenni ezen a héten. Aztán úgy elhes-segettem magamtól, mert hát én nem szeretek beszélni, in-kább írni szeretek.

Jött a hétfő, és hétfőn, ami-
kor olvastam egy helyen a Máté 10:20-at: „*Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátok-nak. Lelke az, aki szól tibennetek*”, akkor már tudtam, hogy nekem ma itt bizonytságot kell tennem. Úgyhogy el is kezdem.

Aki nem ismer – bár az itt lévő kö-zül szerintem mindenki ismer –, annak bemutatkozom: Bene-dek Julianna vagyok. Városfenesen, a Partiumban születtem 1956-ban, és Nagyváradon éltünk, amikor 1988-ban a párommal és a gyerekeinkkel átjöttünk Magyarországra, és itt ma-radtunk. A fiunk a családjával most is itt él Csobánkán, a lányunk Budakalás-zon a családjával.

Amikor 1988-ban átjöttünk Ma-gyarországra, és a gyerekeinket be-írat-tuk az iskolába, nyilvánvaló volt, hogy hittanra is beíratjuk, mert itt volt erre lehetőség. Egy alkalommal meglátogatott bennünket Pap László tiszteletes úr, az akkori református lelkész és Deregán néni, a gyülekezet egyik tagja, aki hívott bennünket a gyülekezetbe, és felajánlották, hogy

lakhatnánk az imaházban. A régi imaházról van szó. Át is költöztünk. Elkezdtem istentiszteletre járni, bib-liaórákra, és nagyon sokat gondolkoz-tam azon, amit Pap László tiszteletes úr az istentiszteletek során mondott, hogy meg kell térni, meg hogy bűnös vagyok.

Városfenesen megkereszteltek, le-konfirmáltam, gyerekként és felnőtt-ként is volt, hogy kétszer mentünk istentiszteletre egy nap, mert ott délután is volt istentisztelet – nem tudtam, hogy hát akkor mi a problé-ma velem. Foglalkoztatott engem ez a dolog, és hálás vagyok az Úrnak, hogy nem hagyott kétségek között, mert a 37. Zsoltár 5. versét többször elém hozta, ez így szól: „*Hagyjad az Úrra a te utadat, bízzál benne, majd ő mun-*

kálkodik.” Hát én ráhagytam. Bíz-tam benne, és megtapasztaltam, hogy munkálkodott is az életemben. Még abban az időben el kellett végeznem a főiskolát. Gyerekekkel, mun-ka mellett anyaként nem volt könnyű, de megtapasztaltam az Úr segítségét, és 1998-ban sikeresen államvizsgázhattam. Hálás vagyok azért is, hogy az Úr világított rá arra, hogy ami-
kor Ő a kereszten meghalt, az én bűneimet is fölvitte a fára. A bűneimmel én vertem Őt a keresztre. És a feltámadásával megértettem azt is, hogy a mostani körülmények meg az akkori körülmények között Szentlelke által, az Ő Igéjével vezet engem, és irányít ezen a földi úton.

Hálás vagyok az Úr mellett való döntésért, mert az Ő mun-kálkodását éreztem és érzem mai napig az életemben; nem

bántam meg, hogy az Úr mellett dön-töttem. Tudom, hogy mehetek hozzá örömeimmel, nehézségeimmel, imád-kozhatok hozzá, hisz azt olvassuk az igében és Ő ezt megígérte: „*én tivele-tek vagytok minden napon a világ vé-gezetéig*”. Én hiszem és vallom ezt, és tudom, hogy velem van.

A sok hála mellett még azért is hálás a szívem, hogy havonta, a hónap első csütörtökén imaközösségben lehe-tünk együtt a testvérekkel, és hálán-kat, kéréseinket az Úr elé vihetjük.

A 145. Zsoltár 18. versével szeret-ném befejezni bizonyágtételemet, amely így szól: „*Közel van az Úr min-denkihez, aki hozzá kiált, mindenki-hez, aki tiszta szívből hívja*.” Köszö-nöm, hogy meghallgattak. Az Úré a dicsőség! ■

Az imádság ereje

Meg lehet-e fogalmazni, hogy mekkora az értéke az imádságnak? Olvastam egy történetet, ami arról szól, hogy az egyedüli ember, aki próbálta ezt megmérni, még mindig nem tudja. Egyszer azt gondolta, hogy kitalálja. Ez akkor történt, amikor volt egy kis zöldségüzlete egy város nyugati végén. A világháborút követő karácsony előtti héten történt a következő eset.

Egy fáradt kinézésű asszony ment az üzletébe, és annyi élelmiszert kért, ami elegendő ahhoz, hogy karácsonyi vacsorát készítsen a gyermekeinek. Az üzletvezető megkérdezte tőle, hogy mennyit tud rá költeni. Az asszony ezt felelte:

– Férjem meghalt a háborúban, semmit nem tudok felajánlani, csak egy kis imádságot.

Az üzletvezető megvallotta utólag, hogy nem nagyon volt szentimentális azokban a napokban. A zöldségüzletet nem lehet fenntartani imádságok alapján. Ezért így szólt:

– Írja le egy papírra! – aztán folytatta a munkáját, és igyekezett másokat kiszolgálni.

Legnagyobb meglepetésére az asszony elővett ruhája zsebéből egy papírlapot, és átadta az üzletvezetőnek, miközben ezt mondta:

– Már meg is írtam az éjszaka, amikor öröködtem beteg gyermekem ágyánál.

A zöldséges átvette a papírt, mielőtt felocsúdott volna meglepetéséből; aztán már sajnálta is, hogy ezt kérte. Mit tudna csinálni az imádsággal, és mit tudna rá válaszolni. Aztán egy ötlet fogalmazódott meg benne. A mérleg egyik tányérjára, a súlyok helyére tette a papírlapot, anélkül, hogy elolvasta volna, és így szólt:

– Meglátjuk, mennyi élelmiszert ér az imádság.

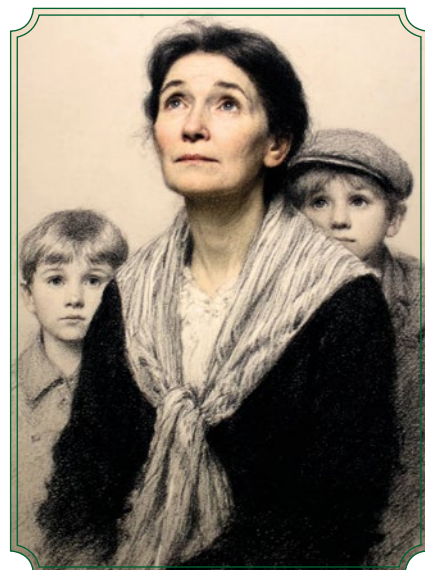
Legnagyobb meglepetésére, a mérleg nyelve nem mozdult, amikor rátett egy kenyeret a másik tányérjába. Zavarában és meglepetésében újabb élelmiszereket rakott rá, amit csak elérhetett hirtelen a kezével, mert közben a vásárlók is egyre többen jöttek, és egyre inkább figyelték őt. Próbált kemény lenni, de nem sikerült neki.

Arca elvörösödött, dühös volt, mert látszott rajta a zavara. Végre így szólt:

– Ez minden, amit a mérleg képes megmérni. Itt van egy zacskó, tegye bele az élelmiszereket, mert el vagyok foglalta.

Az asszony mélyet sóhajta és könnyek között kezébe vette a zacskót, és kezdte bepakolni az élelmet, közben ruhájának az ujjával törölgette a szemét. Az üzletvezető nem akart odanézni, mégis észrevette, hogy elég nagy zacskót adott az asszonnak, és nem telt meg egészen. Ekkor odagurított neki egy nagy sajtot anélkül, hogy szólt volna.

Amikor az asszony távozott, az üzletvezető megvizsgálta a mérleget, vakarta a fejét, és meglepetten fedezte fel a titkot: a mérleg eltört.

A zöldséges ma már idős ember, haja fehér, de még mindig ugyanazon a helyen vakarja a fejét, amint visszaemlékezik erre az esetre. Sohasem látta többé az asszonyt, de azelőtt sem találkozott vele, mégis egész életében jobban emlékezett az asszonyra, mint bárki másra a világon, és gyakran gondolt rá. Tudta, hogy ezt az esetet nem ő találta ki, mert még mindig megvolt az a papírlap, amire az asszony az imádságot írta, ezt az egy mondatot: „Kérlek, Uram, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.”

(Katona Béla tiszavasvári református lelkipásztor prédikációjából) ■

Dicsőítő alkalom a pomázi templomban

November 23-án az Érfalvy család és barátaiak részvételével dicsőítő istentiszteleten dicsértük Urunkat a pomázi református templomban

ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA

Az első Karácsony fényében ma is életek gyógyulnak!

Somogyi Gábor bizonyoságtétele

– Kedves Gábor, sok éve ismerjük egymást, életednek egy mélypontján találkoztunk először. Ma már szolgálatársként kérhettelek arra, hogy elmeséld: van szabadulás az alkohol rabságából! Köszönöm, hogy vállalkozol erre a beszélgetésre.

– Somogyi Gábornak hívnak, 1956-ban születtem Nagyrábén. Hét éves voltam, mikor édesanyám meghalt. Én bekerültem állami gondozásba, Debrecenbe, onnan vittek ki nevelőszülőkhöz Püspökladányba. Harmadikos koromban a gyámhatóság elhelyezett onnan, mert nem tudtak olyan körülményt biztosítani, ami egy gyereknek elvárható. Elkerültem egy jó módú családhoz, akinek saját szatócsboltja volt. Mikor ötödik osztályos voltam, annyira befogtak dolgozni, hogy a tanulmányi eredményem nagyon leromlott, ezért nevelőotthonba kerültem. Ez egy fiú-nevelőotthon volt, egy nagy kastély az erdő közepén. Csak tanulni kellett, dolgozni nem. Nagyon szép hely volt. Ott jártam ki a nyolcadik osztályt. Innen egy ifjúsági otthonba kerültem, ahonnan már kellett járnom dolgozni. Debrecenben volt egy munkásszálló, annak a harmadik emelete ifjúsági otthon volt, ott laktam. A debreceni házgyárban dolgoztam esztergályos mellett segéd munkásként. Egy év után sikerült kikerülnöm az állami gondozásból, mert az otthonvezető észrevette, hogy többször ellógok, nem megyek be időre, több napra eltűntem. Vagy a rendőrség

vitt vissza, vagy magamtól mentem. Mikor ezt megunták, inkább segítettek kikerülni. Hajdúdorogra kerültem az édesapámhoz, és az építőiparban dolgoztam kőműves mellett mint segéd munkás.

Itt ismerkedtem meg az alkohollal, tizenhét évesen. Reggel találkoztunk ugye a kocsmában, megittunk egy felest meg egy sört, mentünk dolgozni, délben ugyanaz, este újból. Még fiatal voltam, és bírta a szervezetem. 1979-ben megnősültem, van három szép gyermekem és hét szép unokám.

– Isten éltesse őket!

– Köszönjük! Megnősültem, és egy kis szoba-konyhás, nádtetős lakásban kezdtük a házasságunkat. Mikor a két nagyobb gyerek kezdett iskolába járni, beköltöztünk a városközpontba,

ott született meg a harmadik gyermekünk. A házasságunkban voltak rossz napok, rossz hónapok, szép napok, szép hónapok, szép évek. 1999-ben azután elváltunk.

– Hogy látod utólag visszatekintve, miért jutott el odáig a házasságotok, hogy válás lett a vége?

– Lényegében mi nem szerelemből házasodtunk, hanem a feleségem menekült hazulról, és én is menekültem apámtól, mivel megismertem a természetét. Egymásra találtunk egy presszóban, és összeházasodtunk másfél éven belül. Amikor elváltunk, elköltöztem, és elkezdtem tanyákra járni dolgozni. Nem bírtam már a kőművesnél, annyira nekifogtam inni. Kocsmabútor lett belőlem lényegében. Egy dísznövényes felkarolt, ő tudott az ilyen emberekkel bánni. Tudta, mennyi alkohol kell ahhoz, hogy tudjak dolgozni, és minden délután kifizetett. Napjában adott annyi alkoholt, hogy szinten tartson engem. Ezután elkerültem Pécs környékére juhásznak. Juhok mellett voltam, legeltettem, körmöltem őket.

– Ha az életed ívére tekintünk, az állami gondozás után a házasságod, a gyer-

mekek születésének idején felfelé ívelt, a válás után ez a juhászkodás, kivonulás a társadalomból viszont nagyon magányos időszak lehetett. Ha jól számolom, a negyvenes éveid végén járhattál megromlott egészséggel, súlyosbodó alkoholfüggőséggel. Milyen emberi kapcsolatok maradtak meg ebben az időszakban?

- Sokáig csak a tanya volt. Én ezt azért választottam, hogy ne legyek az utca embere. Utcán soha nem voltam, hála Istennek. Azért választottam a tanyavilágot, mert tudtam, hogy ott adnak munkát, adnak egy kis pénzt, adnak ruhát, élelmet és italt, tehát mindent a fenntartásomhoz. Úgy hívták ezeket az embereket, amilyen én voltam, hogy csicskások. Minden reggel adtak egy kis deci pálinkát és délután egy liter bort. Az emberi, családi kapcsolataim évekig kimaradtak.

- Volt-e bármilyen közöd a hitéhez azon a kacifántos úton, amit megtettél addig az életedben? Hallottál-e Jézus Krisztusról?

- A valláshoz nekem nem sok közöm volt. Amikor nős voltam, akkor még eljártunk templomba, de csak húsvétkor, karácsonykor, esküvőn, keresztlőn. Szorosabb kapcsolatom Istennel nem volt.

A tanyavilágnak az vetett véget, hogy kétszer kellett mentőt hívni hozzám alkohol miatt. Visszakerültem Hajdúdorogra, ahol nagyon leamortizáltam magam egészségileg. Debrecenben jelentkeztem egy hajléktalanszállón. Egy tízeleteres ház hetedik emeletétől felfelé hajléktalanok laktak, lefelé pedig rendes városiak. Itt egyszer úgy berúgtam, hogy fogtam magam, és feljöttem Budapestre. A Nyugatinál megkérdeztem egy hajléktalant, hogy hol van a szálló. Ott sikerült betegszobára kerülnöm, ahol egyetlen egy hely volt. Ez érdekes véletlen volt. Biztos, hogy már akkor is segített a Jóisten nekem. Kértem egy hetet. Mondtam, hogy egy hét alatt talállok egy rendes szállót. Egy hetet kértem és adtak egy hónapot. Egy újabb véletlen...

- És te akkor még nem tudtad, hogy ennek a véletlennek van neve...

- Igen, így van. Elkerültem az Üllői útra, a Tiszta Forrás Alapítványhoz és ott is ugyanez történt. Pénteken jelentkeztem, hétfőn költözhettem. Csak krízis időre tudtak felvenni, ami azt jelenti, hogy április 30-ig maradhattam. Mikor letelt az idő, onnan is rögtön felvettek egy másik szállóra. Ott egyszer annyira berúgtam, annyira rosszul lettem, hogy bevittek a szolgálati kocsival kórházba. Azonnal befektetettek egy hónapra. A doktor-nő azt mondta, hogy kellene nekem egy nyugodt hely, és én megtaláltam azt a szállót, ahol most is lakom. Sikerült felvételt nyernem tizennégy évvel ezelőtt. Ez nem absztinens szálló, de ezért szigorúan veszik a rendet. Tehát ide kerültem, felfedeztem egy kocsmát, ahol takarítást vállaltam, így még több alkoholhoz jutottam. Egyik nap arra ébredtem fel, hogy teljesen besárgultam, nem tudtam nagyon mozogni sem. Befektettek egy belgyógyászati osztályra, ahol mind a két karomba különböző fecskendő-kön keresztül infúzióztak. Életemben itt mondtam ki legelőször, hogy „Istennem, most segíts, vagy hagyjál békén”.

Másfél hónap kórház után visszakerültem a szállóra, de engem ez a besárgulás sem állított meg, ugyanúgy ittam tovább. Volt nekem egy szociális munkásom, Renáta, és amikor mentem a kocsmából befelé, akkor

mondta, hogy szeretne velem beszélni. Kiültünk a szálló szép kis kertjébe, ő hozta a telefont, már akkor gyanús volt nekem, hogy valamit szeretne. Mondta nekem, hogy Dömösön van egy iszákosmentő misszió a református egyház és a Kékkereszt Egyesület kötelékében, a Dunakanyar kellős közepén, nagyon szép helyen. Mondtam, hogy Renáta drága, ha engem nem fogott meg a besárgulás, meg a huszonkettő elvonó, amin addig voltam, akkor én ezt a két és fél hetet kirándulásnak veszem, úgysem jártam még arrafelé soha. Akkor telefonáltunk, és bejelentkeztünk. Ennek hat éve.

2019-ben idejöttem Dömösre, az első hetet végigsírtam, és hát én azóta alkohol nélkül élek.

- Ugye azért mondd, hogy ide, mert most is Dömösön beszélgetünk, ahol ma már nem gyógyulni vágyóként vagy jelen, hanem szolgáloként. Majd mindjárt elmeséled, hogyan változott meg a misszióhoz való kapcsolódod, de előtte arról mondd, kérlek, pár gondolatot, hogy mi volt az, amivel találkoztl, ami ennyire megérintett téged? Hiszen azt mondtad, hogy végigsírtad az első hetet.

- Hát ugye itt a Misszióban a Biblia, tehát a teológia segítségével tárják fel az emberi élet mivoltát. Engem ez ütött meg lelkileg. És nagyon megfogott az az ének, hogy „Az Isten Bárányára letésem bűnöm én, és lelkem béke várja ott a kereszt tövén”. Ebben minden benne van!

Mikor kijöttem, elkezdtem csoportba járni. Azóta a csepeli csoportba tartozom, oda járok minden héten kedden, amikor nem Dömösön vagyok. Eltelt egy év, beadtam a kékkeresztes tagfelvételi kérelmemet, és 2020-ban kékkeresztes tag lettem.

- Ez mit jelent?

- Ez azt jelenti, hogy a Magyar Kékkereszt Egyesület tagja lettem. Fogadalmat tettem arra, hogy én a hátralévő életemben alkohol nélkül élek, és segítséget nyújtok annak, aki ezt igénybe veszi vagy rászorul. Tudok segíteni információval, telefonszámmal, tudom, hova fordulhat segítségért. →

Néhány éve kértem a misszióvezetőtől egy kis elfoglaltságot, hogy tud-e nekem olyan feladatot adni, amit ilyen beteg létemre el tudok végezni. Azt mondta, hogy ha nagyon szeretném, akkor igen. Megbeszéltük, hogy ha valamelyik takarító elmegy szabadságra vagy táppénzre, akkor besegítek. Eleinte sokat voltam önkéntes segítő a betegirányításban is. Később a csepei csoportban lettem küldöttgyűlési tag; hát ezt sem hittem, hogy valaha idáig eljutok. Én ezt szeretettel és felszabadultam csinálom, és nagyon örülök neki, hogy itt tudok tevékenykedni. Sok emberrel találkozhatok, sok jó beszélgetésem van, és ennek én nagyon örülök!

– Gábor, amikor az elején elmondad, hogy van három gyermeked és hét unokád, megtelt könnyel a szemed. Én most nem azért kérdezek vissza, hogy megrikassalak, hanem azért, hogy lássuk ennek a csodának a valóságát, hogy őket nem csak képről ismered, nem csak hírből tudsz róluk. Volt az életednek jó néhány éve, amiből kimaradt a család, most viszont újra élő kapcsolatod van velük. Hogyan rendeződött a családdal a kapcsolatod?

– Azokban az években, amikor ittam, évekig nem mentem feléjük. Szégyelltem magam olyan ittasan, nem akartam, hogy ott lábatlankodjak. Már itt laktam a XVIII. kerületi szállón, és

egy napon, amikor a kocsmából mentem befelé, kérdezte tőlem a szociális munkásom, hogy Gábor, van magának egy Zsolt nevű fia? Mondtam, hogy van. Azt mondja, hogy Zsolt telefonált, de az adataimat nem adták ki neki, mert az engedélyem nélkül azt nem

lehet, de meghagyott a fiam egy telefonszámot, amin felhívhatom. Akkor én felhívtam telefonon, és azt mondta, hogy szeretettel látnak engem otthon. Leutaztam hozzá, és akkor mondta nekem a fiam, hogy nekem mindig van helyem ott náluk... Azután én visszajártam hozzájuk, és bár soha nem szóltak semmit, de észrevettem, hogy italtalan nem olyan volt a fogadtatás, mint máskor.

Miután megszabadultam, megváltozott a kapcsolatunk, olyan szorossá vált, amit nem is reméltem. És hát örömmre szolgál az is, hogy az idei lesz a harmadik év, amikor mindannyian együtt töltjük a Szentestét a gyere-

kekkel és az unokákkal. Ez nekem nagyon nagy öröm és nagyon nagy áldás!

– Csodálatos ez az út. Ha most a szentestékre, a karácsonyokra gondolunk, valamikor sok évtizeddel ezelőtt megismerted azt, milyen a nevelőotthonokban a karácsony. Aztán a pásztorkodás éveiben nagyon magányos karácsonyokban lehetett részed. Most pedig a nagy-nagy mélység után visszatalláltál a családdhoz, és velük együtt karácsonyoztok évről évre – szabadon, józanul, alkohol nélkül. Mindez annak a Jézus Krisztusnak köszönhető, aki a legelső Karácsonyon eljött közénk, és aki az Isten Bárányaként megváltotta az életünket – a tiédet is.

– Amikor még nem voltam kapcsolatban Istennel, tehát nem imádkoztam, nem foglalkoztam az igékkel, napi igét nem olvastam, énekeket nem hallgattam, akkor is nekirugaszkodtam jópárszor a leszokásnak, de nem sikerült. Csak Dömösön sikerült. Hogy én abból a mélységből ide tudtam jutni, azt Istennek köszönhetem teljes mértékben!

– Minden bizonyágtételben van valami nagyon egyedi üzenet, ami mégis mindannyiunknak szól, akár küzdünk alkohollal, akár nem. A te történetedből én most azt hallom ki nagyon hangosan, hogy mennyire nem a körülményeken múlik a lelki szabadság, hiszen te ugyanabba a hajléktalanszállóba mentél vissza Dömösről, ahol előtte is éltél. Ma is ugyanabban a környezetben élsz, körülötted sokan isznak, te mégis szabad vagy, mert ott van veled Isten, aki a hajléktalanszállón is Isten. Kedves Gábor, Isten áldása legyen az életeden, a szolgálatodon, a családdén is!

– Köszönöm szépen, hogy elmondhattam, és ha segíthettem vele valakinek, azt is nagyon szépen megköszönöm.

(Elhangzott a Mária Rádió „Alkohol és én” című műsorának 2025. november 25-ei adásában; a szerkesztő-műsorvezető: Óváryné Herpai Dóra) ■

HAMAR JÁNOSNÉ

Szívátültetés

Karen Kingsbury: Karácsony Baxteréknél

A Karácsony Baxteréknél igazi ünnepi klasszikus. Ez a szívét melengető történet emlékezteti az olvasókat arra, hogy Isten megváltó szeretete minden helyzetben, még a legnagyobb veszteség közepette is elérhet bennünket. Szívszorító karácsonyi történet a megbocsátásról, hitről és újrakezdésről. Tökéletes olvasmány az ünnepi időszakra.

A Baxter család sokgyermekes amerikai família, tagjai hívő emberek. Családtagok: a nagyszülők, több gyermekük és azok párijai, valamint számos unokájuk.

Az egyik lányuk, Erin, pár hónapja súlyos autóbalesetet szenvedett; ő is, férje is és három gyermekük meghalt, egy kislány, Amy maradt életben. Amyt az egyik Baxter lány és férje fogadta magához.

A nagyapa nagy lépésre szánta el magát. Tudta, hogy Erin szívét egy fiatalasszony, Kendra Bryant kapta meg szívátültetéssel. Nagyapa tartotta a kapcsolatot Kendrával. Látta, hogy szépen gyógyul, erősödik, a szervezete befogadta az új szívet.

Nagyapa ötlete az volt, hogy a karácsonyi családi vacsorára meghívja Kendrát és a férjét. Gyermekével megbeszélte ezt a tervet. Volt, aki egyetértett vele, volt, akinek mindegy volt, és volt, aki nagyon ellenezte.

A karácsonyi vacsorára mindenki eljött a családból, az ellenzők is, és megérkezett Kendra és a férje is. Az

egész család nagy szeretettel fogadta őket.

– Néhány évvel ezelőtt megbetegedtem – kezdett történetébe Kendra –, a szívem károsodott a legsúlyosabban, és nem volt rá gyógymód. Új szív nélkül mostanra már halott lennék. Csak egy gond volt ezzel. Ahhoz, hogy én élhessek, valakinek meg kellett halnia. Az átültetés után más lettem. Olyan, mintha fontossá vált volna számomra az ami fontos volt Erinnek. Főleg a hite.

Vacsora után Amy odament Kendrához:

– Nekem is hoztál karácsonyi ajándékot? – kérdezte Amy.

– Igen, senkinek nem hiányzik az anyukád annyira, mint neked.

Az ajándék egy aranyláncon függő szív alakú medál volt, benne egy fénykép Amy anyukájáról. Amy megkérdezte:

– Megengeded, hogy megérintsem a szívedet?

– Hát persze – felelte Kendra. Finoman megfogta Amy kezét, és a mellkasára szorította. Amy hirtelen megérezte édesanyja szívverését úgy, ahogyan kicsi korában többször is érezte.

Amy tudta, hogy az anyukája a Mennyben van, és egy napon megint együtt lesznek. Addig pedig az anyukája hátrahagyott egy darabot magából, hogy segítsen Kendrának életben maradni. A szívének egy darabját ott hagyta Amyben is, a szívmedál erre fogja emlékeztetni.

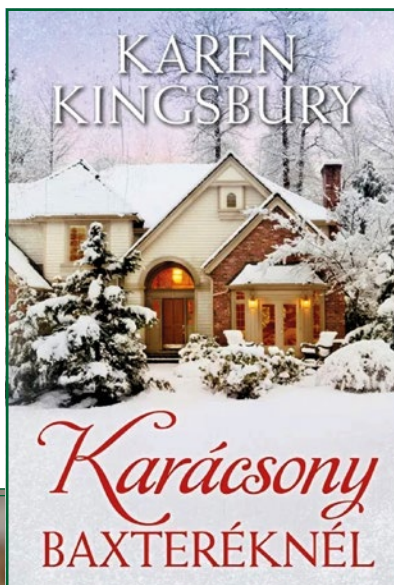
A karácsonyi családi együttlét nagyon jól sikerült. Közös imádságok tették még szebbé.

*

Karen Kingsburynek, Amerika kedvenc keresztyén regényírójának dínyertes könyvei több mint 25 millió példányban jelentek meg eddig. Műveiből film, televíziós sorozat is készült.

Karen tanársegédként órákat ad a Liberty Egyetemen. Tennessee államban él férjével, hat gyermekük van és egy unokájuk.

*Karen Kingsbury:
Karácsony Baxteréknél
– Immanuel Alapítvány 2017* ■

Jákób tusakodása

(I.Móz. 32:22-33.)

Ez nagyon fontos hely, melyben arra nézve kapunk tanítást, hogy az önállóság helyére a függőségnek kell lépnie.

„Tusakodik vala ő vele egy férfiú, mindaddig, mígnem hajnalodik. Ki mikor látná, hogy Jákóbon semmi erőt nem vehet, illetné az ő csípőjének forgócsontját és a Jákób csípőjének forgócsontja helyéből kiiszamodék, mikor a férfiú tusakodnék vele. És monda: Bocsáss el engem, mert a hajnal feljött. És monda Jákób: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.”

Erdekes tusakodás! Először azt látjuk, hogy az ellenfél nem bír Jákóbbal. Tehát Jákób erősebb, mint az ellenfél. Azután meg arról van szó, hogy az ellenfél illeti Jákób csípőjét, úgy, hogy ezen érintés által a csípő forgócsontja kifícamodik. Ehhez pedig óriási erő kell. Emberi erővel ezt megtenni nem lehet. Tehát az ellenfél sokkal erősebb, mint Jákób. Aztán ismét kéri őt az ellenfél: Bocsáss el engem! Tehát magától nem tud továbbmenni. Így megint Jákób az erősebb. Végül ezt mondja Jákób: Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem. Ezzel ismét azt fejezi ki, hogy az ellenfél nagyobb, aki előtt meghajol. Ez látszólag tisztára ellentmondás. Hogyan kell mindezt érteni?

A következő versekből látjuk, hogy ki az ellenfél. Nem más, mint az Úr maga. Mert hiszen ezt olvassuk: *„Ha Isten ellen diadalmas voltál, az emberek ellen is diadalmas leszel.”* És Jákób ezt mondja: *„Láttam az Istent színről-színre.”*

De hát miért küzd Isten Jákóbbal? Ezt a tusakodás eredményéből látjuk. Jákób csípőjének forgócsontja a tusakodásban kifícamodott. A csípő forgócsontja pedig erőnk kormányosa. Ez erősíti testtartásunkat, hogy állni és járni tudjunk. Ha a csípőforgócsont kifícamodik vagy megsérül, akkor erőtlenül földre esünk. Így tehát a csípőforgócsont saját erőnk, saját önállóságunk képe. Azon munkálkodott Isten Jákóbnál, azon munkál-

kodik nálunk is, hogy összetörje ezt az önállóságot, ezt a függetlenséget.

Mily ravasz volt Jákób! Minden helyzetben volt terve, mindig tudott magán segíteni. Nem volt szüksége Istenre. Nélküle is meg tudott lenni. Ezért nem tudta őt Isten megáldani és belőle azt kiformálni, amit előre végzett felőle. Jákób saját éneje volt az, aminek félre kellett állni.

Nem ugyanaz az eset velünk is? Mi oly önálló emberek vagyunk! Mi oly sokat tudunk és oly sokra vagyunk képesek! Ezért nem kell nekünk az Isten. Isten munkája pedig tervszerűen és céltudatosan arra irányul, hogy elvegye tőlünk ezt az önállóságot és a saját erőnket összetörje.

Milyen erős Jákób! Az Úr nem bír vele. Jákób erősebb, mint Ő? Ez egészen reánk illik. Ha az ember észreveszi, hogy Isten meg akar szabaddítani minket kevélységünkől, az önmagunkban való bizakodástól, akkor csak még inkább ragaszkodik régi énjéhez. Védekezik végkimerülésig. Magát védi Istennel szemben – micsoda balgaság! És mégis elkövetjük. Olyan kedves nekünk a mi Jákóbunk, a mi saját énünk.

Ezért volt rá szükség, hogy Isten Jákób csípőjét kifícamítsa. Neki minden körülmények között célhoz kell jutnia. Mert Ő tudja, hogy Jákób boldogsága és üdve függ attól, hogy az ő régi lényé halálba adassék.

Félelmes dolog, mikor Isten csípőnket kifícamítja. Mégis áldott óra az, mert akkor lép az önállóság helyére a

függőség. Ha nem akar Jákób gyámoltalanul földre zuhanni, az Úrba kell fogódzkodnia. *„Nem bocsátlak el...”* Ki tartja most őt? Az Úr, akit átölel. Az Úr lett az ő ereje, az ő megtartása. Beigazolódott a költő szava:

„Hol saját erőd véget ér,
Belép hozzád dicsőn az Úr
És kegyelmét hű munkádra
Küldi elfogyhatatlanul!”

Mikor Jákób ezt mondja az Úrnak: *„Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem”,* az Úr kérdéssel felel: *„Kicsoda a te neved?”* „Felele: Jákób.” Nem csodálatos kérdés ez? Hát nem tudja az Úr, kivel van dolga? Talán az éj sötétjében harcolt egy emberrel, és most, hogy megvirradt, látja, hogy az egy ismeretlen?

Ó, nem! Ez a kérdés nem így értendő. Az akkori idők nevei mindig jelentettek valamit. Jákób ezt jelentette: a ravasz, a csaló. Ha Isten azt kérdezte: Mi a neved? – ez azt jelentette: Ki vagy? Isten tudni akarta, Jákób eljutott-e saját lényének igazi megismerésére. Mikor Jákób ezt felelte: Az én nevem Jákób, ez azt a vallomást jelentette: Én Jákób vagyok, a csaló. Én vagyok az, ki öreg édesapámat becsaptam, testvéremet megrövidítettem. Én vagyok az, ki mindig és mindenütt biztosítani tudtam előnyömet. Én vagyok az, Jákób!

Erre akar minket is rábírni Isten, hogy megismerjük magunkat, és Isten világosságában belássuk: Az én ne-

vem Jákób! Ennek beismerésére akar elvezetni: Tudom, hogy bennem, az én testemben nem lakik semmi jó.

Azután azt mondja Isten: „Nem Jákób lesz ezután a te neved, hanem Izráel.” Milyen gyorsan történik mindez! Ha nekünk kellene tenni, akkor lassan történne, akkor sohasem érnénk célhoz. De ha Isten cselekszik, akkor gyorsan megy a dolog. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.”

Többé már nem Jákób, hanem Izráel! Mit jelent ez? Azt, hogy mindazon területen, ahol eddig az őember tevékenykedett vétkeivel, most az új ember lép elő. Hol eddig a régi Ádám érvényesült, ott most az új ember, Jézus jelenti meg magát. Többé már nem

színről-színre és nem halék meg. És azonközben a nap feljöve, míg átalméne a Peniélén és az ő csípőjére sántít vala.”

„Örvendett az én lelkem és meggyógyult.” (Német bibliafordítás szerint.) Míg a saját énünk igazgat bennünket, addig beteg a lelkünk. Érzékenység, hiúság, izgatottság, indulatosság – mindez a lélek betegsége. Míg ezekben szenvedünk, nem lehetünk igazán vidámak és boldogok.

Meggyógyulni! Milyen csodálatos érzés, mikor az ember sokáig volt beteg, és lassan kezd meggyógyulni! Ha a lélek meggyógyult, akkor már nincs szüksége többé arra, ami azelőtt oly keserűvé tette az életét, mint pld. az érzékenykedés, sértődés stb.

Megvirrad. Nappal lesz. Valami egészen új élet kezdődik el akkor, mikor felkél az igazság napja, s szárnyai alatt az üdvösséget hozza. Addig Jákób az éj vándora volt, most világosságban kezd járni.

Ám egyet magával vitt: kificamodott csípőcsontját! Saját erejének egyszer s mindenkorra bealkonyult. Sántított a csípőjére. Ó, bár így történne velünk is! Hogy soha ne akar-nánk támaszkodni a magunk erejére. Hogy szegények lennénk mi magunkban, akkor az Úrnak ereje a mi erőtlenségünk által végeztetné el.

A harc betű szerint és valóságosan így ment végbe. De ami

megíratott, előkép gyanánt íratott meg nekünk: így akarja Isten legyőzni a saját erőnket, így akarja összetörni önállóságunkat, hogy annak helyére az Istentől való függés lépjen. Ez az áldás és győzelem titka.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből) ■

Jákób! Többé már nem érzékenykedő, nem barátságtalan, nem heveskedő, nem indulatos, nem hivalkodó, többé már nem... többé nem!... Hanem Izráel, aki győzedelmeskedhet a kegyelem hatalmával. „Mindenekben felettébb diadalmaskodunk az által, aki minket szeretett.” (Róm. 8.)

„És nevezé Jákób azt a helyet Peniélnek: mert látám, úgymond, az Istent

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

Isten harca

Hullámok között hánykódó végtelen vad vizeken evezsz, evezsz még velem boríts el magaddal, mintha arany hullna e kettétépett égből az októberi útra

Magamban állok a mindenség kapujában mint tékozló fiú állt vérfoltos ruhában s mert úgy akartad – s kardom a néma vád – a végletek peremén érkeztem meg hozzád.

Hullámok között hánykódó végtelen áldott a perc, a parttalan jelen hol könnyeim közt végül megértem: Te mindvégig hadakoztál, hadakoztál értem.

Ne mondd, ha Ő hív

Ne mondd, ha Ő hív – majd útra kélek hegygerincek ölen elrejtett utakon, mint fáradt vadludak októberi estén, talán majd egykor, talán... még nem tudom.

Ne mondd, ha Ő hív – később indulok, ha lábaim alá csöndből szőtt időt terít az útra őrködve egy angyal. A kövek közt most látod felfényleni Őt.

Lám, szemed a tűnődő távolba vész, kortyolsz egy nagyot e végtelen kupából, majd csöndesül a szív – megmoccan a láb. Így van ez mindig, minden induláskor.

Zsoltár

Még nem tudom hová visz e csillagporos út, mit földünk emberléptű porán elnyelne a múlt, de álmos tornyok ormán, hol baglyok pillája rebben hárfa hanggá olvad legbensőbb csöndemben. S felkúszik belőlem, mint égi folyondár hogy célhoz érjen egykor egy múlhatatlan zsoltár.

SZIKSZAI BÉNI

A Krisztusban maradás titka

Anélkül, hogy arról vitatkoznánk, ki lehet-e Krisztusból esni, vagy nem, beszéljünk néhány szóval arról, hogy mit kell elvégeznie bennünk Isten Lelkének, hogy benne maradjunk.

Az egyik dolog, ami szemeim elé tűnik, Pál apostol ezen kijelentése: „*a melyek egykor nékem nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent...*” (Fil. 3:7-8.)

Szeretjük ezt az igét úgy érteni, hogy amiket Pál apostol egykor kárnak ítélt, azokat most is annak ítéli.

Ez is szép és nagy dolog. Hiszen sok mindent megbán az ember. Vannak bűnök, amelyek visszasírnak bennünk. Nagy dolog, ha valaki Krisztussal járván, tíz vagy húsz év múlva így szólhat: Most sem tennék másként. Az apostol azonban itt nyilván nem erről beszél. Ha erről beszélne, akkor mit keresne itt ez a kifejezés, hogy *annakfelette*. Pál egykor nagy értékeket hagyott oda. A zsinagógafők megbízólevelét, a zsidó egyházi tanácsosságot, olyan valamit, mintha valaki nagy egyházi méltóságról és ennek megfelelő világi rangról mondana le, hogy felcserélje a sok fáradsággal, nyomorúsággal, ami a vándorprédikátor sorsa.

Az apostol mindenkifelett ítél kárnak valamit Krisztusért. Vajon mit? A Krisztusban folytatott életét. Tudom, hogy megdöbbenő lehet ez némelyeknek, de igaz. Pál nyert egy életet Krisztusban, az az élet meg volt rakva áldásokkal, diadalokkal, élményekkel. Gondoljunk csak Euthikusra, vagy a Málta-szigeti történetre, a filippi börtönőrre... Gondoljunk csak arra, hogy hányaknak hirdette az igét, és hányan ismerték meg általa a világgosságot.

Az a Krisztusban maradásunk egyik titka, hogy naponta úgy ragadjuk meg Őt, mintha akkor ismertük volna meg.

Nemcsak azokat ítélem kárnak, amelyek a megtéretlen, Istentől elszakadt életemet beszennyezték. Ő, azt könnyű kárnak ítélni! De mikor látom a kereszten szenvedni Jézust, akkor így szólok: Az, hogy megtér-

tem, az, hogy tagja vagyok a közösségnek, hogy többször átolvastam a Szentírást, hogy sokaknak hirdettem az evangéliumot, és talán vannak, akik a bizonyágtételeim nyomán jutottak el az igazság megismerésére, hogy mássá lett az életem, mind semmi, amikor a Te hulló véredre nézek, Uram, Jézus Krisztus.

Jaj annak, aki csak egy szemernyi is reménykedik keresztyén múltjában! Jaj annak, aki azt gondolja, hogy mert tíz vagy húsz év

óta keresztyén, azért valamivel is több joga van az üdvösségre, mint annak az utcai nőnek vagy kávéházi hamiskártyásnak, aki semmit sem törődik az üdvösséggel!

Úgy marad élő a közösségem Jézussal, ha az én vétkem szüntelen előttem forog. Úgy maradok benne, ha mindig mint kegyelmet kolduló koldus járok eléje. Szüntelen vissza

SZIKSZAI BÉNI

A ködben isten lakozik

Küszködik a nap a köddel
Tusát vívunk száz ördöggel
Szívünk kételkedve kérdi;
Lesz-e holnap napsugár
Aki majd utat mutat?
Vagy a homályban kutat árva lelünk?
És félelemtől tovább reszket
Nehéz cipelni a keresztet
Lépni véres nyomdokába.
Suttogják körül hamis hangok
Kalimpálnak a ködben
Csalfa harangok:
Minek küzdötök? Úgyis hiába!
De mikor erőnk, roskadva véget ér
Ő, aki láthatatlanul kísér
Átkarol.
Fölszakad a fojtó kód
Az ördög ijedten menekül
Szétterül a mennyei fény,
Felszökik szívünkben a remény
Nem hamis harang
De a mennyei hang zengi:
A ködben én vagyok!
És a fény felragyog.

(1978.08.10.)

kell emlékezmem arra, hogy honnét estem ki, mert amint elfelejtem, azonnal magasabban hordom a fejem, mint amilyen magas van az ajtón a szemöldökfa, és beleütöm.

Nem maradhatok Jézusban így, hogy gazdag vagyok és meggazdagodtam, semmire nincs szükségem, hanem csak így, hogy én vagyok a nyomorult, a nyavalyás, a vak és a mezítelen.

Pedig ha nem tudom annakfelette szemétnék ítélni a legdrágább meg tapasztalásaimat, leghatalmasabb élményeimet, ha a kereszthez mérten van még valamim, amit érdemnek tartok, akkor nem vagyok Krisztusban. Az egyházi és egyéni életünk legnagyobb katasztrófája, hogy a dicső múltjából, nem pedig a megtalált Krisztusból táplálkozik. Hiába ismered évtizedek óta, ma mégis meg kell találnod Őt. Hiába hirdeti az egyház évszázadok óta, ennek a nemzetségnek újra meg kell ismernie Őt. A keresztyén múltam, mégha olyan dicső és isteni is, hogy az angyalok méltónak tartották feljegyezni, meg nem tarthat engem az ítéletben, csak a Krisztus keresztese egyedül.

Megfigyelted már a fecskéket? Ha nem tetted, tedd meg! A fecskéfiók mindig éhes. Amikor megérzik anyjuk szárnyainak repdesését, azonnal mind kitérja a száját. Tudják pedig,

hogy csak egy kap, azt is, hogy sorba kapnak. Mégis mind tátja a száját. A fecskéfiók akkor nem tátja a száját, amikor beteg. Sok keresztyén olyan, mint a beteg fecskéfiók. A mellére üt, és így szól: Gazdag vagyok és meggazdagodtam. Lehet, hogy nem egészen így hangzik a dicsekedés, hanem így, hogy én már húsz éve vagyok keresztyén, vagy én már tízszer elolvastam a Szentírást, vagy kérem, én jó református vagy evangélikus vagyok, vagy kérem, én ezreknek

hirdettem az evangéliumot, vagy az én imádságaimat meghallgatta az Úr. A lényegen azonban ez nem változtat semmit.

Isten elé mindig csak üres marokkal állhatunk. Aki markában rézpiculákkal imádkozik, az nem fogja megkapni a mindenség aranyát.

Így állhatsz meg előtte egyedül, hogy: „Sőt annakfelette most is”.

(Szikszai Béni: *Szégyent nem vall – Válogatott írások című könyvéből*) ■

JOHNSON GNANABARANAM (INDIA) Karácsonyi ének (VERS PRÓZÁBAN)

Jézusom, sokan örvendeznek, mert kerestek Téged és megtaláltak. Én azért örülök, mert Te engem kerestél és megtaláltál.

A betlehemi pásztorok, akiknek az angyalok megjelentek, örvendeztek, ők maguk hallották az örömhírt és látták. De én boldogabb vagyok, mint a pásztorok, mert én az örömhírt nem az angyaloktól, hanem Tőled magadtól hallottam. Te szóltál hozzám: „Jöjj hozzám, terhedet könnyebbé teszem”. Ezért vagyok boldogabb, mint a betlehemi pásztorok.

A keleti bölcsek, akik csillagodat látták, boldogok voltak, ők megkerestek Téged és drága ajándékokat hoztak Neked. De én boldogabb vagyok, mint a bölcsek, mert Te megkerestél engem és nekem a világ leg-

drágább ajándékát, a Te megváltásodat hoztad. Ezért vagyok boldogabb, mint a Kelet bölcsei.

Mária áldott volt, mert Te, mint gyermek, negyven hétig testében lakoztál. De én áldottabb vagyok, mint Mária, mert Te, a feltámadott Krisztus, szívemben lakozol egész életemen át. Ezért vagyok én áldottabb, mint Mária, a Te anyád. Simeon, a próféta örvendezett és így szólt: „Látták szemeim a Megváltót.” Én nem láttalak Téged, de én hiszek Benned. És mert te boldognak mondod azokat, akik nem látnak, de hisznek, ezért vagyok én mindenekfelett boldog.

(Németből, a Potsdamer Kirche 1971. december 26-i számából: B. P.)

DALLAS WILLARD

Boldogmondások: Kinek van valójában jó dolga?

A Tűzfal podcast 62. részében Szabados Ádám teológus, esszéíró és Bolyki László zenész, lelkigondozó Dallas Willard: Mennyei összeesküvés című könyvének 4. fejezetéről beszélgettek (a Tűzfal YouTube csatornáján megtekinthető). A beszélgetés témája Jézus boldogmondásainak megszokott értelmezése helyett a könyv szerzőjének egy teljesen más megközelítése volt, amely biblikusabb megvilágításba helyezi Jézus értelmezését a boldogság fogalmáról. Azok számára, akik szeretnék megnézni ezt a beszélgetést, segítségül szolgálhat a megértésben, ha el is tudják olvasni Dallas Willard könyvének néhány releváns részletét, melyet a következőkben olvashatnak.

A BOLDOGMONDÁSOK REJTÉLYE

Jézus az úgynevezett „hegyi beszédben” foglalja össze tömören, hogyan élünk Isten jelenvaló országának valóságában, amely rögtön a testünket körülvevő térből elérhető számunkra. Azzal zárul, hogy aki hallja és megteszi, amit Jézus elmondott, annak olyan élete lesz, amely mindennel szemben megáll, vagyis örökkévaló élete, mert már most az örökkévalóságban van (Mt 7,24-25).

Jézus – akárcsak a nagy gondolkodók előtte és utána – két fő kérdéssel foglalkozik, amelyekre az emberiség választ akar találni. Az első kérdés, hogy hogyan kell jól élni. Ezt a kérdést igyekezett tisztázni a boldogmondásokként elhíresült beszéddel, amelyet a hozzá tartozó fontos utószóval együtt a Máté 5,3-20-ban találunk. A tanításban érintett második kérdés arra vonatkozik, ki az igazán jó ember. Kiben van meg a jóság, amelyet magában Istenben találunk, és amely így Istennek és gyermekeinek közös családi vonása? Ezzel foglalkozik a prédikáció hátralevő része, az 5,20-tól a 7,27-ig. A legkevésbé sem véletlen, hogy a megfáradt bolygónkon fellelhető minden tanítás közül az gyakorolta a legnagyobb hatást, amit Jézus itt, e két nagy kérdésre válaszként megfogalmaz.

SZÉPEN CSOMAGOLT MÉREG

Sokan félreértették, amit Jézus a Máté 5-ben és a Lukács 6-ban elmondott arról, „kik a boldogok”, és ezzel sok fájdalmat és zavart okoztak és okoznak ma is. Furcsa módon nem lettek tőle boldogabbak az emberek, sőt sokak életében egyenesen szépen csomagolt méreggé váltak.

Egy alkalommal, miután a boldogmondásokról beszéltem, odajött hozzám egy hölgy, és elmondta, mennyire megkönnyebbült. Elmesélte, hogy a fia a boldogmondások miatt dobta el keresztyén identitását és hagyta el a gyülekezetet. Erős, intelligens férfi volt, aki a katonaságot választotta hivatásául. Amint az gyakran megesik, azt tanították neki, hogy a boldogmondások az ideális keresztyén embert festik le: szegénység, szomorúság, gyengeség, szelídség. Világosan megmondta az édesanyjának: „Ez nem én vagyok. Ez nekem nem fog menni.”

Természetesen ő sem volt tökéletes, sok mindenben változhatott volna még előnyére, de vajon ez a dolgunk a boldogmondásokkal: „Ilyennek kell lennünk”? Az igazat megvallva a legtöbbben így gondolják, de nagyobbat nem is tévedhetnének. A legtöbbben nem utasítják el ilyen élesen a keresztyénséget (egy adott keresztyénség-értelmezést), mint ez a fiatalember, gyakoribb, hogy állandó teherként, lelkiismeret-furdalásként jelentkezik náluk, amiért nincsenek vagy nem is akarnak rajta lenni Isten kedvenceinek listáján. Ez a bűntudat táplálja azt a morbid irányt, amely

sajnos máig jelen van a keresztyénségben, és megnehezíti, hogy hitünk a jó erejeként szolgáljon a történelemben és az egyén életében egyaránt. Másfelől aki úgy hiszi, megvalósította a „boldogmondásokat”, gyakran láthatóan dagad a büszkeségtől.

KONTEXTUSBAN TANÍTANI

Könnyebben megtudjuk, mihez kezdünk a boldogmondásokkal – és mihez ne –, ha rájövünk, mi volt velük Jézus célja. Ez a megértésük kulcsa, hiszen végül is Ő mondta el,

kik a boldogok, nem csavarhatjuk a szavait úgy, ahogyan nekünk tetszik. Feltételezhetjük, hogy a boldogmondásokban azt az elsődleges témát tisztázza vagy fejleszti tovább, amely az egész beszédet és teljes életét jellemzi, mégpedig hogy *a mennyek országa elérhető*. Hogyan viszi tovább tehát ezt a témát?

A Máté 4-ben Jézus az alapüzenetét hirdeti (17. v.), és ezt azzal bizonyítja, hogy Isten mennyei uralmával együtt cselekedve betölti a körülötte élők legégetőbb szükségleteit. Ennek eredményeként *„hamarosan Szíriából is hozzá jöttek a betegek gyógyulásért. Ha betegség, fájdalom vagy démoni megszállottság gyötörte őket, ha örület vagy bénulás vett erőt rajtuk, Jézus meggyógyította őket. Tömegek követték Őt, bárhová ment.”* (4,23-25 – a The Living Bible alapján)

Miután ellátta a körülötte tolongó emberek szükségleteit, tanítani akarta őket, és elhelyezkedett egy magaslaton – *„felment a hegyre”* (Mt 5,1 – RÚF) –, ahol jól láthatták és hallhatták. Arra oktatja tanítványait és minden hallgatóját, mit jelent, hogy a mennyek elérhetővé váltak számukra.

Jézus nemcsak „elmondja” hallgatóinak, mennyire „elközelített” az az ország, hanem „mutatja” is, hiszen ott állnak előtte mindazok, akik *éppen akkor* részesültek a mennyekből általa, ez kiderül a kontextusból. Egyenesen rámutatott arra a „boldog” emberre, akit a közöttük megjelent ország megérintett Jézus szíve, hangja és keze által. Talán ez az oka annak, hogy az evangéliumokban mindig úgy beszél a boldogságról, hogy körbeveszik a tömegek, akiket megérintett. Ezért mondta, hogy „Boldogok a lelki nullák – a lelkileg tönkrement, nincstelen, hiányos emberek, a lelki koldusok, akikben egy foszlánya sincs meg a »vallásnak« –, amikor a mennyek országa elérkezik hozzájuk”.

Avagy: *„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.”* (RÚF) Ez természetesen a Máté 5,3 hagyományosabb, szó szerinti fordítása. A lelki szegények azért boldogok, mert Isten országa lelki szegénységükben is elérhető számukra. Ma azonban a „lelki szegények” kifejezés nem azt a lelki nyomorúságot közvetíti, amelyet hordoznia kellene, hanem elképesztő módon egy dicséretes állapotra utal. Ezért fogalmaztam át fentebb az igeverset, korrekcióként. A Jézus köré gyűlt tömegben egész biztosan sokan ültek ebből a kategóriából. A tizenkét apostol többsége, ha nem is mindannyian, ebbe a típusba tartozott, ahogyan sokan most is, akik ezeket a szavakat olvassák.

A MENNY A „LELKI NULLÁKRÓL” IS GONDOSKODIK

Jézust beszéde közben olyan emberek állják körül, akiknek semmiféle lelki képesítésük vagy képességük nincs. Nincs személyes varázsuk, sem vallásos mázuk vagy befolyásuk. „Nem ismerik a Bibliát.” „Nem ismerik a törvényt”, ahogy Jézus egyik későbbi kritikusa mondta. És mégis: „Megérintett engem.” Jézussal való érintkezésük révén a mennyek uralma száll le az életükre, és attól fogva Isten kezében ők is boldogok, meggyógyulnak testükben, elméjükben, lelkükben.

Sokat elárul arról, hogyan gondolkodunk Istenről, ha látjuk, mennyit küzdenek a fordítók azért, hogy a „lelki szegénység” állapotát önmagában jónak és így boldogságot érdemlőnek tüntessék fel. Aki nem a szó szerinti jelentéssel fordítja, az leggyakrabban valami olyasmit illeszt a helyére, hogy „alázatos lelkű”. Azonban ezzel félreértjük Őt, amire maga a boldogmondások szerkezete is felhívja a figyelmet. Jézus nem azt mondta, hogy „Boldogok a lelki szegények, mert lelki szegények”. Nem arra gondolt, hogy „Milyen szép dolog híján lenni a lelki javaknak vagy a lelki minőségnek! Ez teszi az embert méltóvá az országomra!” Mi viszont a lelki szegénységet – amely önmagában semmiképpen sem jó – valamilyen dicséretes lelkiállapotnak vagy hozzáállásnak állítjuk be, amely által „méltóvá válunk” az országra, és ezzel Jézus központi tanítását (miszerint a mennyek országa elérhető) is megfosztjuk annak mélyebb értelmétől.

Ezzel azt érzük el csupán, hogy elcsépelet törvényeskedéssel helyettesítjük az evangélium eksztatikus hirdetését. A lelki szegényeket Jézus nem azért nevezi „boldognak”, mert az érdem állapotában vannak, hanem azért, mert a mennyek megváltást hozó uralma Krisztus kegyelme által megjelent bennük és általuk, *pedig – sőt annak ellenére, hogy – olyan siralmas állapotban vannak*. Azok a lelkileg elszegényedettek, akik ott állnak Jézus előtt a tömegben, csak azért boldogok, mert a mennyek kegyelmes érintése akadálytalanul árad rájuk.

A boldogmondások nem arról tanítanak, *hogyan* legyünk boldogok. Nem cselekvésre utasítanak, nem olyan feltételeket jelölnek meg, amelyek különösen kedvesek Istennek, vagy előnyösek az ember számára. Nem azt tanítják, hogy jobb szegénynek lenni, sírni, üldözést szenvedni és így tovább, sem azt, hogy a felsorolt feltételek azt mutatják meg, hogyan lehetünk kedvesek Isten és ember előtt, és nem is arra utalnak, hogy ki kerül a csúcsra „a forradalom után”. *A boldogmondások Jézus közvetlen környezetéből merített magyarázatai és illusztrációi annak, hogy a mennyek országa jelenleg is elérhető a Jézussal való személyes kapcsolat által*. Néhány olyan esetet emelnek ki, amelyek bizonyítják, →

hogy benne valóban elérhető Isten mennyei uralma, az emberi reményt meghaladó életkörülmények között is.

A boldogmondások szakasza egyszerűen nem lehet „örömhír”, ha a „Hogyan legyünk boldogok?” című kézikönyvként olvassuk. Csak újabb törvényeskedés lenne, semmi több, nem nyitná meg a mennyek ajtaját, épp ellenkezőleg. Újfajta farizeizmust alkotna csak, még egy módját annak, hogy bezárjuk az ajtót, illetve néhány újabb remek lehetőséget, hogy magunknak gyártsunk igazságot.

A BOLDOGMONDÁSOK LUKÁCSNÁL

A boldogmondások Lukács-féle változata engesztelhetlenebbnek, nehezebben „szépíthetőnek” tűnik, mint Mátéé, mert nála a „boldogok” lista mellett a megalkuvást nem ismerő „jaj nektek” lista is megjelenik. Felsorol négy boldog embercsoportot, akikre kiárad Isten mennyei gondviselése: A szegények. Az éhezők. A gyászolók. És akiket azért gyűlölnek és bántanak, mert közük van Jézushoz.

Ez ismét pontosan ráillik az őt körülvevő tömegre. Valóban nehéz lenne az ilyen embereket jó színben feltüntetni. Még nem láttam olyat, aki úgy próbálta volna fordítani Lukács első boldogmondását, hogy „Boldogok, akik azt hiszik, hogy szegények”. Pedig természetesen – ahogy az egyháztörténelem mutatja – sokan tanították azt, hogy a szegénység, a nyomorúság és a mártírhálál érdemszerző állapotok, amelyek valahogy szentté tesznek, és feljogosítanak az Istentől kapott boldogságra.

Bármilyen legyen is tehát Jézus célja a boldogmondásokkal, biztosan nem az, hogy olyan feltételeket szabjon, amelyek garantálják, hogy Isten elfogad, üdvözít és boldoggá tesz minket.

A BOLDOGMONDÁSOK MINT ISTEN ORSZÁGÁNAK MEGHIRDETÉSE

Mit üzen tehát Jézus nekünk a boldogmondásokkal? A boldogmondások arra szolgálnak, hogy világossá tegyék Jézus alapüzenetét, miszerint *Isten uralma és igazsága szabadon elérhető mindannyiunk számára, feltéve, ha rábízunk magunkat Jézusra, aki ott jár köztünk a világban.* A boldogmondá-

sok ezt úgy érik el, hogy fogják azokat, akik emberi szempontból nézve a legreménytelenebbnek, boldogságra – de még Isten figyelmére is – esélytelennek tűnnek, és úgy mutatják be őket, mint akik Isten érintését és bőséges mennyei gondoskodását élvezhetik. Ha pedig tudjuk, hogy Isten róluk is gondoskodik, róluk is gondot visel, akkor bizonyosan nincs olyan emberi állapot, amely kizárná az isteni boldogságot, mert Isten bárkit megtalálhat gondoskodásával és szabadításával. Bizony, Isten néha azt is megsegíti, aki nem képes vagy nem akar önmagán segíteni. (Ennyit az általánosításokról!) Tömegek rekedtek kívül a korabeli vallási rendszeren, de Jézus mindenkit befogadott az országába, mindenkinek ugyanannyi joga volt belépni oda. Így van ez ma is. Ez a boldogmondások evangéliuma.

Nézzük csak meg azokat, akiket „leírtak”, akiket „átléptek, leköptek, beköptek”! A lelkileg becsődöltekről vagy nélkülözőkről már beszéltünk, most áttérünk a gyászolókra. Lukács úgy hivatkozik rájuk, mint „akik sírnak” (6,21). Annyi minden összetörheti az ember szívét. Azonban ha meglátják Jézusban a mennyek országát, belépnek oda, és megtanulnak benne élni, megnyugvásra találnak, és sírásuk nevetésbe fordul. Igen, még annál is jobb nekik most, mint az előtt a bizonyos tragédia előtt.

Aztán ott vannak a szelídek. Ők a félénkek, a megfélemlítettek, a csendesek, a bátortalanok. Ha valami balul üt ki körülöttük, automatikusan úgy érzik, valamiképpen miattuk történt. Amikor mások előlépnek, felszólalnak, ők visszahúzódnak. Mivel azonban a mennyek országa körül fogja őket, az egész föld az Atyjuké, és egyben

szükség szerint az övék is. Az Úr az ő pásztoruk, nem szűkölködnek.

Következnek azok, akik égnak a vágytól, hogy rendbe hozzák a dolgokat. Talán bennük romlott el valami. Talán akkorát buktak, hogy éjjel-nappal gyötrődnek bűneik fe-

lett, és némán üvöltönek megtisztulásért. Vagy lehet, hogy súlyosan megkárosították őket, szörnyű igazságtalanságot szenvedtek. A mennyek országának kémiai az azonban még a múltat is képes átformálni, és a szörnyű, helyrehozhatatlan emberi veszteségeket jelentéktelenné tenni Isten nagyságával szemben. Ő helyreállítja a lelkünket, és a jószág örömeivel tölt el bennünket.

Aztán ott vannak az irgalmasok. Az irgalmasokat mindig lenézi az, aki megszerzi azt, ami neki „jár”. Ők mégis, az emberi renden kívül, a mennyei jószág bősége alatt maguk is irgalomra találnak. Szükségeiket betöltik, jóval bőségesebben annál, mint amit Istentől maguknak követelhetnének.

A tiszta szívűek következnek, akiknek semmi sem elég jó, még ők maguk sem. És mégis, az ország még előttük is nyitva áll, ott végre találnak valamit, ami megelégti tiszta szívüket. *Meglátják Istent.* És amikor ez megtörténik, megtalálják azt, amit mindig is kerestek, valakit, aki valóban elég jó.

Most jönnek a béketeremtők. A mennyek országán kívül mindennek nevezik őket, csak Isten fiainak nem. Ennek oka, hogy mindig ott állnak a kereszttűzben. Isten uralma alatt azonban nem kérdés, hogy aki békét hoz azoknak, akik hibáztak, az megmutatja, hogy Isten családjához tartozik, mert Isten maga is „jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt” (Lk 6,35).

Aztán vannak olyanok, akiket amiatt bántanak, mert kiállnak amellett, ami helyes. Ők gyakran nemcsak pillanatnyi zaklatást szenvednek el, hanem végig kell nézniük, ahogy az életüket tönkreteszik, vagy meg is ölik őket, egyszerűen azért, mert nem hajlandók engedni a rossznak. A mennyek országa azonban őket is megragadhatja, ami elég ahhoz, hogy boldog életet élhessenek, és olyan rendíthetetlen biztonságot tapasztalhassanak, amelyben nem érheti őket kár.

Végül azokat látjuk, akiket azért sértegetnek, üldöznek és rágalmaznak, mert „elment a józan eszük, és összeálltak az-za a Jézussal”. Az akkori tanítványaira minden bizonnyal így tekintettek. Emberei szemszögből nézve talán ez a pozíció áll a legtávolabb az isteni boldogságtól, mert a társadalmi környezetünk szemében éppen hogy Isten ellen vétünk, így ha megölnek minket, azt hiszik, Istennek tesznek szívesességet (Jn 16,2). Mégis, Jézus azt mondja, ha így tesznek velünk, ugránozzunk örömeinkben, mert tudjuk, hogy már ott vár minket nagyszerű, romolhatatlan jutalmunk Isten világában, a mennyekben.

A mennyek országának evangéliuma abban áll, hogy mindenki lehet „boldog”, mert Isten mennyei uralma mindenki számára elérhető. Mindenki elérheti, és mindenkit elérhet.

HOGYAN LESZ MINDEBBŐL SZEMÉLYES ÜZENET?

Akkor járunk igazán az ország örömhíre szerint, ha képesek vagyunk magabiztosan odalépni a környezetünkben élő reménytelenekhez, és átadjuk nekik azt a bizonyosságot, hogy már most boldogan élhetnek Istennel.

Kik szerepelnek nálunk a „reménytelenül boldogtalanok” listáján, kiket találunk ma a világban? Bizonyára azokat, akik Jézus listáján is szerepelnek, mert bár ezek csupán illusztrációk, mégis időtlenek. De vajon tudjuk-e tanítónk példáját követve még konkrétabbá tenni az evangéliumot a körülöttünk élők számára? Kik a legszerencsétlenebb emberek körülöttünk?

Egy Jézusban hívő, lelkileg egészséges gyülekezet többé-kevésbé úgy néz ki, mint egy köteg „tűzből kiragadott fadarab”. Ha a csoport csupa rendes emberből áll, az biztos jele annak, hogy valami nincs rendben.

Hiszen itt vannak a világ bolondjai, gyengéi, alantasai és megvetettjei, akiket Isten azért választott ki, hogy a világ nagyjait ellensúlyozza (1Kor 1,26-31; 6).

Jézus nem emberi mércével mért „szépeket és jókat”, hanem ezeket az egyszerű embereket – „a sokaságot”, akik általa boldogságra találtak az országában – jelöli ki, hogy mennyekből nyert életükkel tegyék elérhető helyé a földet (Mt 5,13-16). Isten „világosságot” ad nekik – igazságot, szeretetet és erőt –, hogy világossággá legyenek a környezetük számára. „Sóvá” teszi őket, hogy megtisztítsák, megőrizték és ízesítsék a kort, amelyben élnek.

A világot kizárólag ezek a „kisemberek” képesek működtetni, akik egyetlen olyan jellemzővel vagy képesítéssel sem bírnak, amelyre mások szerint szükségük lenne.

Isten ragyogóvá teszi őket, ahogyan az ember lámpát gyújt, hogy fénye mindent bevilágítson a házban. Így szól Jézus azokhoz is, akiket megérintett: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek körül, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és magasztalják Atyátokat a mennyekben.*” (Mt 5,16) Azt hallották, ahogyan a feje tetejére állt világ a helyes irányba fordul. A törvényt és a prófétákat kiforgatták, hogy jogalapot adjanak az elnyomó, bár vallásos

A boldogmondások Jézus közvetlen környezetéből merített magyarázatai és illusztrációi annak, hogy a mennyek országa jelenleg is elérhető a Jézussal való személyes kapcsolat által.

társadalmi rendnek, amely a tündöklő személyiségek – a gazdagok, a műveltek, a „jó helyre születettek”, a népszerűek, a hatalmasok és így tovább – kezébe adta Istent. Jézus üzenete egyértelműen kimozdította őket kiváltságos helyzetükből, és a belé vetett hit által az isteni közösségbe emelte a világi teljesítménnyel nem rendelkező, hétköznapi embereket.

Az üzenet elég erőteljes ahhoz, hogy alaposan összeza- varjon egy egyszerű népet, amely a robotmunkához szokott, és nem ismert más rendet, csak azt, amelyet a saját kiváltságait védő vallási szakemberek kényszerítettek rájuk. Ezért inti őket Jézus, hogy tartsák tiszteletben a törvényt – betöltsék, ne pedig eltöröljék azt –, majd a Máté 5,20-ban és az azt követő részekben elmagyarázza, mit is jelent valójában a törvény az Isten uralma alatt élő ember számára. ■

KOVÁCS GERGŐ

„Lelkész szeretnék lenni”

A nevem Balogh Barnabás, 16 éves vagyok, Pomázon élek és a Sashegyi Sándor Gimnáziumba járok.

– Hogyan kerültél az ifis csoportba?

– Tavaly nyár elején egy balesetben eltörtöm a bokámat, és ekkor éreztem egy hívást Istentől, hogy közelebb kerüljek hozzá, ezért elkezdtem tempomba járni, majd pár hónappal utána ifire is.

– Mitől jó az ifi közössége, miért szeretsz idejárni?

– Nagyon jó, hogy sokan vagyunk és kedves, vicces és elfogadó emberek áll a csapat, akikkel el tudjuk magunkat engedni és jól tudunk szórakozni. A témák mindig érdekesek és sokat lehet róluk beszélni.

– Az elmúlt évek alkalmából mi az, amit nagyon a szívedbe zártál?

– Tavaly, év vége felé volt egy alkalom, ahol be volt rendezve a terem külön megállókra, és minden megállónál volt egy mély kérdés. Az utolsó megállónál le kellett írni egy kis papírra, hogy mit szeretnék a következő évben fejleszteni magamon. Ezt a papírt megtartottam, és azóta is megvan.

– Mit jelent neked az Istennel való közösség?

– Egy olyan őszinte és szerető kapcsolat, amiben mindent, amiért hálás vagyok, minden fájdalmamat és örömet, és minden kérésemet meg tudom osztani vele. Imával tudok hozzá beszélni, a válaszát pedig a Biblia

olvasásán, az istentiszteleteken és az ifin keresztül kaphatom meg. Ez számomra a legfontosabb kapcsolat az életemben, mert békét, bátorságot és egy tökéletes útmutatást ad az életemhez.

– Régóta jársz az ifjúsági alkalmakra. Ez idő alatt ez hogyan változtatta meg az életed?

– Amióta elkezdtem járni ifire, néhány alkalom kivételével minden pénteken megyek. Ez valamilyen szinten segített abban, hogy legyen egy rendszer az életemben, így a hétköznapi utolsó napja végén mindig van egy alkalom, ami lenyugtat, elengedhetem magam, és még jobban segít, hogy Istenre koncentráljak.

– Rengeteg testvérpár van az ifiben, általában te is mindig az öcséddel együtt jössz az alkalmakra. Ettől is olyan különleges ez a közösség?

– Szerintem igen, emiatt is különlegesebb az alkalmak, mert családiasabbá teszi, hogy sok testvérpár van együtt, és jó látni, hogy sokan ilyen közegben nőhetünk fel.

– Mi az, amit kevesen tudnak rólad az ifiben, de most itt el mered mondani?

– Szinte senki se tudja rólam, viszont a jövőben szeretnék lelkész len-

ni. Nagy örömmel töltene el, hogyha az egyetemen Istenről tanulhatnék és majd később az Ő szavait továbbíthatnám.

– Szabadidődben, hétköznapiakban mivel töltöd az időt?

– A hétköznapiakban sulis után mindig megpróbálok egy kis időre kikapcsolódni, mielőtt újra tanulnom kell, utána pedig edzésre menni. Hétfévente szoktam otthon edzeni, biciklizni menni az öcsémmel, kirándulni vagy sétálni, de megpróbálok sokat pihenni és kikapcsolódni is.

– Milyen egy ideális ifiprogram számodra?

– Olyan, aminek az elején egy általános, utána egy mélyebb beszélgetés van egy adott bibliai témáról vagy történetről, amit egy imával zárunk. Utána kajálás közben beszélgetünk és játékokat játszunk.

– Mi az, amit az ifi még sosem csinált, de szerinted kellene?

– Tudom, hogy már volt ifis kirándulás, viszont majd kicsit melegebb időben szerintem nagyon jó lenne, ha elmennénk egy közös kirándulásra.

Pappy és a csengettyű

Pappy kedves öregember volt, akire nagyon jó volt ránézni. Mindig gondosan megfésült haja nem is lehetett volna fehérebb. Szépen tudott füttyülni, s minden nap boldogan füttyörészve tisztogatta, törölgette a zálogboltját. Az ügyfelei többnyire visszajöttek zálogba adott holmijukért, és Pappy alig keresett az üzleten. Nem bánta, számára a bolt inkább kellemes időtöltés volt, mint megélhetési forrás.

Egyik nap, miközben újonnan összerakott lámpását fényesítgette, megszólalt a bejárat fölötti csengettyű. Ez a különösen szép hangú csengő évszázadok óta a családjáé volt. Nagyon a szívéhez nőtt, és szívesen osztotta meg csilingelését bárkivel, aki belépett a boltjába.

Először észre sem vette a vendéget.

A kislány selymes fényű hajjal borított fejbúbja alig érte el a pult szélét.

– Miben segíthetek, kis hölgyem? – szólalt meg Pappy kedvesen.

– Jó napot, uram. – A kislány szinte suttogva beszélt. – Szeretnék venni egy ajándékot – mondta félénken.

– Lássuk csak – szólt Pappy –, kinek lesz az ajándék?

– Nagypámnak. De nem tudom, mit vehetnék.

Pappy megpróbált ötleteket adni.

– Ezt a zsebórát? Jó állapotban van, én magam állítottam be, büszkélkedett.

A kislány nem felelt. Odament az ajtóhoz, és megfogta. Óvatosan mozdított rajta, hogy megszólaljon a csengettyű. Pappy arcán szomorúság suhant át, ahogy meglátta a kislány felragyogó mosolyát.

– Ez éppen jó lesz – repesett a gyermek. – Anya mondta, hogy nagypapa szereti a zenét.

Pappy elkomorodott. Nem akarta megbántani a kislányt, igyekezett a legkedvesebb hangján mondani:

– Sajnálom, kisasszonykám. A csengettyű nem eladó.

Igyekezeteiben, hogy megértesse magát, Pappy elmesélte a kislánynak a csengettyű történetét, azt, hogy milyen régóta van már a család birtokában, s hogy ezért nem válhat meg tőle.

A kislány felnézett rá, s egy nagy könnycseppel a szemében ennyit mondott:

– Azt hiszem, értem. Mindenesetre köszönöm.

Hirtelen Pappynak az a gondolata támadt, hogy a család többi tagja már mind itt hagyta a földi létet. Egy tőle eltávolodott lánya él még messze valahol, akit már több mint tíz éve nem látott. Miért is ne? Miért ne adja oda a csengettyűt valakinek, aki örömet akar szerezni vele.

– Várjon csak kis hölgyem – szólalt meg épp, mikor a kislány ki akart lépni az ajtón, s megszólalt a csengettyű. – Mégiscsak eladom a csengőt.

A kicsi lány tapsolni kezdett.

– Ó, nagyon köszönöm, uram. Nagypapa olyan boldog lesz!

Este, mialatt készült bezárni a boltot, Pappy a csengettyűre gondolt. Azt már eldöntötte, hogy nem tesz fel újat az ajtóra. Pappynak úgy rémlett, hogy hallja a csengettyűt. Odafordult az ajtóhoz, és lám, ott állt a kislány. Boldogan rázta a csengőt, és kedves mosoly ült az arcán. Pappy nem értette a dolgot, odalépett hozzá.

– Mi történt kis hölgyem? Meggondolta magát?

– Nem – mosolygott a kislány. – Anya azt mondta, hogy ön az ajándék.

Mielőtt Pappy megszólalhatott volna, a kislány félreállt az útból, és belépett a boltba az édesanyja. Könnyes szemmel mondta:

– Szia, apa. ■

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2025. október 13-14. ■ A Túrakör kirándulása Késmárkra és Kassára.
 2025. október 23. ■ Kézműves gyermekdélután.
 2025. október 25. ■ A Túrakör kirándulása Piliscsabára, a Gomba sziklához.
 2025. október 31. ■ Főhajítás a pomázi temetőben lévő lelkipásztorok sírjánál. Reformáció ünnepi istentisztelet a pomázi templomban, közöttünk szolgált gyülekezetünk Psalmus kórusa. Az ünnepi istentisztelet után olajfa-ültetés a pomázi templom kertjében.
 2025. november 8. ■ Női csendesnap Pátyon. Nagytakarítás/lomtalanítás Csobánkán.
 2025. november 9. ■ Kézműves gyermekdélután Pomázon.
 2025. november 22. ■ A Túrakör kirándulása a dobogókői Rezső-kilátóhoz.
 2025. november 23. ■ Dicsőítő alkalom Pomázon.
 2025. november 24-28. ■ Evangelizáció Csobánkán. Közöttünk szolgált **Kéri Ákos** nagymarosi református lelkipásztor.
 2025. november 30. ■ Adventi jótekonysági vásár Pomázon. **Tóka Ágoston** orgonaművész adventi hangversenye Csobánkán.
 2025. december 5. ■ Konfi-ifi mikulás a pomázi gyülekezeti ház nagytermében.
 2025. december 8-12. ■ Rorate, hajnali könyörgések Pomázon.
 2025. december 10. ■ Idősek karácsonya Pomázon.
 2025. december 12. ■ Presbiteri gyűlés.
 2025. december 14. ■ Kézműves gyermekdélután Pomázon.
 2025. december 24. ■ Gyermekkarácsonyi alkalmak Csobánkán és Pomázon.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2025. december 31. ■ Óévi istentisztelet Csobánkán és Pomázon.
 2026. január 1. ■ Újévi istentisztelet Csobánkán és Pomázon.
 2026. január 18-25. ■ Ökumenikus imahét Pomázon és Csobánkán.
 2026. január 25. ■ Istentisztelet úrvacsorai közösségben Csobánkán és Pomázon.
 2025. január 30. ■ Presbiteri gyűlés.
 2026. január 31. ■ A hercegszöllősi jubileum nyitóünnepsége Pécsset, a Kodály Központban.
 2026. február 13-15. ■ Gyülekezeti hétvége Mátraházán.
 2026. február 16-20. ■ Böjti evangelizáció Pomázon.
 2025. február 27. ■ Presbiteri gyűlés.

KERESZTELŐ:

2025. november 23. ■ **Gellei Benedek András.**

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2025. szeptember 22-én elhunyt **Nagy Kálmán** (†60) testvérünk, temetése 2025. október 17-én volt pomázi református temetőnkben.
 2025. október 23-án elhunyt **LAÁR ENDRÉNÉ** (†77) testvérünk. Katika Psalmus kórusunk és a Kékkereszt csoport hűséges tagja volt. Temetése 2025. november 11-én volt Budakalászon a Csalogány utcai temetőben.
 2025. október 23-án elhunyt **Kontyi Lajos** (†70) testvérünk, temetése 2025. november 6-án volt pomázi református temetőnkben.
 2025. november 6-án elhunyt **Molnár András** (†91) testvérünk, temetése 2025. november 28-án volt a pomázi öreg katolikus temetőben.
 2025. november 14-én elhunyt **Berke Mihály** (†58) testvérünk, temetése 2025. december 3-án volt a pomázi református temetőben.
 2025. november 22-én elhunyt **Gyulai Antal** (†85) testvérünk, temetése 2025. december 12-én volt a pomázi református temetőben.
 2025. november 29-én elhunyt **Gelu József** (†84) testvérünk, temetése 2025. december 16-án volt a pomázi református temetőben.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

Gyülekezeti újságunk következő száma várhatóan 2026. február 22-én jelenik meg.

ORBÁN MÁRIA KARÁCSONY

Sugárzik ránk a fény
A szeretet ünnepén.
Szívem szeretettel telve,
Belül ujjongok egyre.

Isten Fia földre jött,
Meváltónk így köszöntött.
Isten Fia drága kincs,
Földi éltünk, reményünk.

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.

Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház:

2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/

pomazcsobankareformatus/

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-22222253-00000000

Csobánka: 11784009-22222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com;

Tel.: +36-20-9325-110)

Nyomdai előkészítés: brildi Kiadványok

*Megjelenik kéthavonta 400 példányban,
gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.*

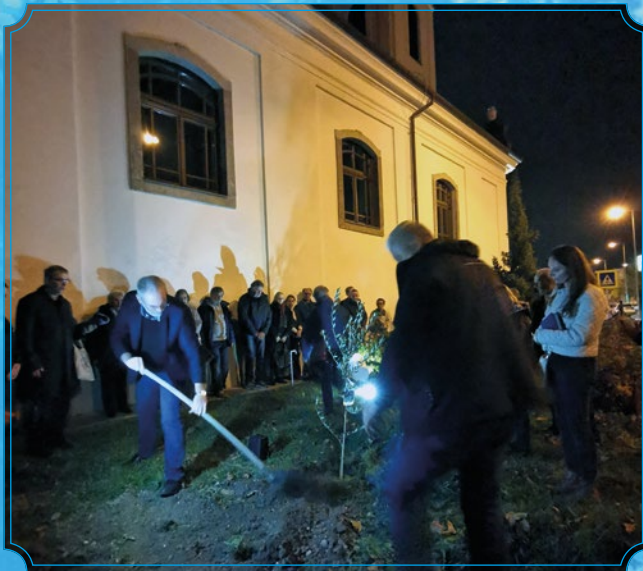
Adományokat köszönettel elfogadunk.

Gyülekezetünk képekben

Reformáció ünnepén, október 31-én az ünnepi istentisztelet után gyülekezetünk olajfát ültetett a templom kertjében

November 9-én Nyilas Zoltán esperes úr köszöntése alkalmából szeretetvendégséget tartottunk a pomázi gyülekezeti házban

Kiránduló körünk november 22-én a dobogókői Rezső-kilátóhoz kirándult

Advent első vasárnapján, november 30-án Nyilas Zoltán esperes úr a gyermekistentisztelet résztvevőit Jézus szavaira tanította, Aki azt mondta: „Én vagyok a világ Világossága.” Majd elmondta, azt is, hogy az első adventi koszorút egy kocsikerékből készítették, amelyre annyi gyertyát helyeztek el, ahány nap van az adventi időszakban: huszonötöt.

November 30-án Tóka Ágoston baptista orgonaművész adott hangversenyt a csobánkai imaházban, aki Liszt, J.S. Bach, Nicolai, Lisznyay, Gárdonyi Zsolt és Hurford műveiből adott elő

Aldott karácsonyt, és békés, Krisztusban boldog új esztendőt kíván
a Szerkesztőség

Adventi jótékonyági vásár

A 2025. november 30-i úrvacsorás istentiszteletünk után jótékonyági adventi vásárt tartottunk a pomázi gyülekezeti házunkban. Vásárolhattunk pomázi kézműves termékeket: mézet, gyógyteát, lekvárt, szörpöt, csuhé díszeket, makramét, hímzett textileket, régimódi technikával horgolt kosarakat, fűzött gyöngy ékszereket, adventi koszorúkat, mézeskalácsot, forró csokit, kávét, süteményeket és még sok minden mást. A vásár teljes bevételével rászoruló családokon segítettünk. E mellett a szeretetvendégségen zsíros kenyeret és forró teát is fogyaszthattunk.

ÁLDÁS

Gondol ránk az Úr,
meg fog áldani.
Megáldja azokat,
akik félik az Urat,
a kicsinyeket
a nagyokkal együtt.
Szaporítson meg titeket az Úr,
titeket és fiaitokat!
Áldjon meg titeket az Úr,
aki az eget
és a földet alkotta!
(Zsolt 115,12-15)